

JAZZFLITS NUMMER 405

16 OKTOBER 2023

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

4 JAZZ OP DE PLAAT

Darcy James Argue, Kris Davis,
Ruben Drenth, Wes Montgomery,
Miguel Zénon, Erik Truffaz e.a.

10 JAZZ OP HET PODIUM

Laurent/Grasso/Benjamin, JCO/Shai
Maestro, Wayne Shorter-tribute e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

16 Rein de Graaff/Dick Vennik 4-tet (2)

19 Jazzstandard: I got rhythm

21 Anthony Ortega (Erik Carrette)

24 Jazz in Beeld: Teus Nobel

20 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2023

JF 406 KOMT 6 NOVEMBER UIT

BERICHTEN

New Yorkse concertopnamen van Wes Montgomery op plaat uit

Eind november verschijnt bij het label Resonance een driedubbelplaat met live-opnamen van gitarist Wes Montgomery met pianist Wynton Kelly. Ze werden in 1965 gemaakt in de Half Note in New York en niet eerder legaal uitgebracht. De muziek verschijnt in het kader van de zogenoemde 'Black Friday' van de Record Store Day en zal ook op cd en digitaal te verkrijgen zijn. Wes Montgomery werd dit jaar honderd jaar geleden geboren. Op 'Black Friday', 24 november aanstaande, verschijnt ook een vervolg op 'Emerald City Nights: Live At The Penthouse' van pianist Ahmad Jamal. Op deze 'Vol. 3' staan concertopnamen die van 1966 tot en met 1968 van zijn trio met Jamil Nasser (bas) en Frank Grant (drums) in The Penthouse in Seattle werden gemaakt. Het label Jazz Detective brengt verder een album met live-opnamen van vibrafonist Cal Tjader in The Penthouse uit. Eveneens gemaakt in de jaren zestig. Tjader is te horen met onder anderen pianist Clare Fischer, de bassisten Fred Schreiber en Monk Montgomery, drummer Johnny Rae en de percussionisten Bill Fitch en Armando Peraza.

Miguel Zenón benoemd bij MIT

Saxofonist Miguel Zenón is benoemd tot Assistant Professor of Jazz bij The Massachusetts Institute of Technology (MIT). Het betreft een nieuwe functie bij de Music Faculty van het prestigieuze Amerikaanse instituut. Zenón bekleedt de functie sinds begin september.

ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

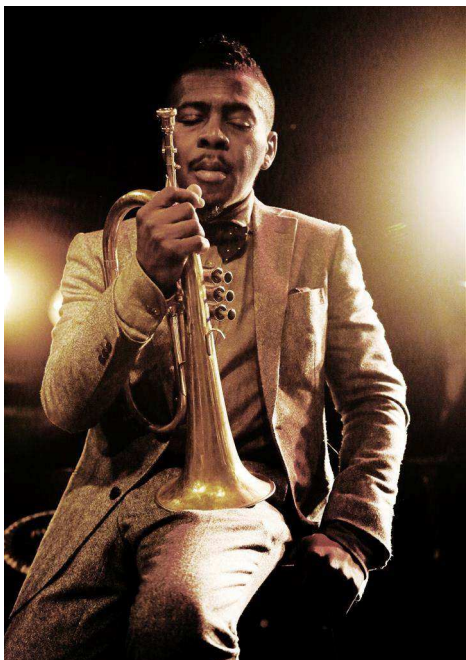

Een studio van de Concertzender. (Persfoto)

CONCERTZENDER ZAMELT GELD IN VOOR NIEUWE KANAAL 'WORLD OF JAZZ'

De Concertzender is met een crowdfundingactie gestart om het begin 2024 daar te starten internetkanaal World of Jazz financieel mogelijk te maken. Tevens wordt met de NPO (publieke omroep) gesproken over samenwerking en hoopt men op geldelijke steun uit politiek Den Haag. Het geld is onder meer nodig voor de technische implementatie, de nieuwe muziekprogrammering en om het kanaal in de lucht te houden.

Het is de bedoeling dat World of Jazz via DAB+ ook een plek in de ether krijgt. De programma's zullen de klok rond worden uitgezonden en door vrijwilligers worden gemaakt. De programmering van World of Jazz wordt overdag een mix van non-stop jazz en wereldmuziek: "van New Orleans tot nu, van tango tot mambo, van smooth jazz tot impro, van Afrikaanse jazz tot latin", aldus een persbericht. Zo nu en dan zal ook een duik worden genomen in de archieven van de Concertzender zelf, het Nederlands Jazz Archief, het North Sea Jazz Festival en omroepen als VPRO, NTR en de Wereldomroep. Daarin zijn tal van historische live-opnames te vinden. Daarnaast zal er plaats zijn voor de actualiteit met interviews, recente concertopnamen, live-muziek in de studio, nieuwe releases, nieuws over festivals en ontwikkelingen in de wereld van de jazz en de wereldmuziek. De nadruk ligt hierbij op jazz en wereldmuziek uit Nederland.

Roy Hargrove in 2017 in Bird, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Blue Engine Records brengt suite van Roy Hargrove uit

Bij Blue Engine Records is een live-opname verschenen van een suite van wijlen trompettist Roy Hargrove (1969-2018). De opname van 'The Love Suite: In Mahagony' werd gevonden in de archieven van Jazz at Lincoln Center, New York. Hargrove maakte de suite in 1993 - hij was toen 23 jaar oud- in opdracht van het Lincoln Center Jazz Orchestra. Na de uitvoering door het orkest in de New Yorkse Alice Tully Hall werd het stuk nooit meer in zijn geheel gespeeld.

Wynton Marsalis verzorgt Nexus-lezing in Rotterdam

Trompettist-orkestleider Wynton Marsalis geeft 12 november een lezing bij de Erasmus Universiteit Rotterdam. Hij zal daar de zogenoemde Nexus-lezing 2023 geven. De lezing zal gaan over muziek, cultuur en democratie. Muziek kan mensen verbinden en ons bewustzijn vergroten. Waarden als vrijheid, creativiteit, samenspel, acceptatie, dankbaarheid en doorzettingsvermogen zijn een fundamenteel onderdeel van de jazz, vindt hij. Dezelfde waarden dreigen in onze huidige samenleving steeds verder naar de achtergrond te verdwijnen, en vragen om voortdurende verdediging, zo zal hij betogen. De lezing zal ongeveer een uur duren, waarna het publiek vragen kan stellen.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

DERTIGTAL ARTIESTEN KRIJGT NOG GELD VAN BREDA JAZZ FESTIVAL

Zo'n dertig jazzartiesten waren eind september nog in afwachting van hun gage voor een optreden op het Breda Jazz Festival 2023, zo meldt dagblad BN De Stem. Het gaat om een totaalbedrag van 42.000 euro.

Het bedrag is volgens Hanneke Griffioen, voorzitter van het Breda Jazz Festival, niet uitbetaald omdat het evenementenbureau Festiventures - dat het festival handen en voeten gaf - financiële problemen had. Volgens Eelco van Velzen van Festiventures, die het festival programmeerde, zijn er fouten gemaakt bij het beheer van het budget. Hij heeft aangeboden om de helft van de achterstallige gages te betalen. Sommige musici hebben al een betalingsregeling met hem getroffen. Het Breda Jazz Festival hoopt dat het volledige bedrag alsnog uitbetaald kan worden. De samenwerking met Festiventures is opgezegd. De editie 2024 wordt geprogrammeerd door Geert Blenckers en Jeroen van Schijndel van GJD Events. Zij gaan samen met de programma-raad van het Breda Jazz Festival de muzikanten en bands kiezen die op het jazzfestival zullen optreden. De 52ste editie van het Breda Jazz Festival is van 9 tot en met 12 mei 2024.

Film over Alexander von Schlippenbach in première

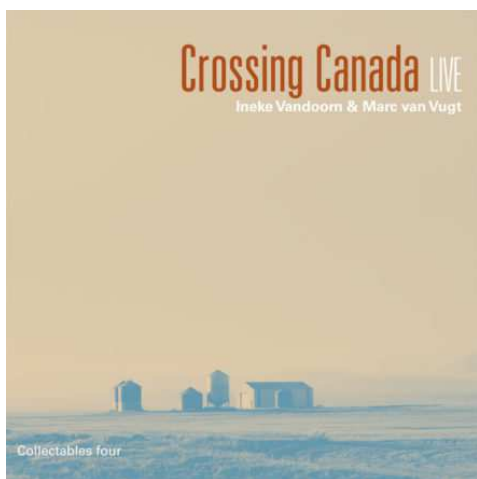
Tijdens het Jazzfest Berlin gaat op 5 november een film over freejazzpionier Alexander von Schlippenbach in première. De titel: 'Tastenarbeiter - Alexander von Schlippenbach'. Regisseur Tilman Urbach toont onder meer hoe de pianist in de jaren zestig bij het muziekcollectief Free Music Production (FMP) terechtkomt. Oude kompanen als trompettist Manfred Schoof en Dagmar en Jost Gebers komen aan het woord. In Dresden jamt Von Schlippenbach met percussionist Günter Sommer en haalt hij herinneringen op aan de triomfen die de freejazz in de DDR vierden. Urbach neemt ook een kijkje thuis bij Von Schlippenbach en zijn vrouw, pianiste Aki Takase. De film gaat vanaf 9 november in meerdere Duitse bioscopen draaien.

Meer info: <https://salzgeber.de/schlippenbach>

Het Kathrin Pechlof Trio. (Foto: Ulla C. Binder)

De Berlijnse harpiste **Kathrin Pechlof** is de SWR Jazzpreis 2023 toegekend. Deze jaarlijkse prijs van de publieke omroep SWR is de oudste jazzprijs van Duitsland. Pechlof ontvangt de onderscheiding voor haar vooraanstaande rol in de Duitse jazzscene. In 2022 ontving bassist Petter Eldh de Preis en een jaar eerder drumster Eva Klesse. Aan de onderscheiding is sinds 2009 een bedrag van 15.000 euro verbonden. De prijs is een initiatief van jazzscrebent Joachim Ernst Berendt en bestaat sinds 1981.

Vandoorn en Van Vugt toeren vier weken door Canada

Half oktober zijn zangeres Ineke Vandoorn en gitarist Marc Van Vugt vertrokken voor een tournee van vier weken door Canada. Ze gaan daar hun album 'Crossing Canada' uit 2019 presenteren. De tournee gaat van Toronto naar Nova Scotia en het Prince Edward Island aan de oostkust. Daarna volgen Saskatoon, Alberta en uiteindelijk Vancouver. Daar eindigt de tour 11 november. In totaal omvat de reis achttien concerten en masterclasses.

Voorafgaand aan de tournee was Ineke Vandoorn op 5 oktober spreker tijdens de vierde International Jazz Voice Conference in Helsinki. Ze hield een voordracht onder de titel 'Putting the Voice First: A New Perspective on Vocal Improvisation'.

Jazzinstitut Darmstadt krijgt na 34 jaar nieuwe directeur

Bettina Bohle krijgt 1 maart 2024 de leiding over het vermaarde Jazzinstitut Darmstadt. Ze volgt Wolfram Knauer op, die sinds 1 september 1990 aan het roer staat. "Seit über zehn Jahren engagiere ich mich bereits in verschiedenen Funktionen in der deutschen Jazz- und Improvisationsszene und das dabei entstandene Netzwerk erstreckt sich über die Musikszene hinaus", zegt Bohle in een verklaring: "Nun freue ich mich darauf, die dabei gesammelte Erfahrung in die Arbeit am Jazzinstitut Darmstadt mit einbringen zu dürfen." Het Jazzinstitut werd in 1983 gevestigd toen de stad Darmstadt het archief van criticus en producent Joachim Ernst Berendt verwierf. Thans beheert het de grootste openbare jazzverzameling van Europa. Het Duitse instituut, gevestigd in een 18de-eeuws pand, staat wereldwijd in de jazzwereld hoog aangeschreven.

HAN BENNINK KRIJGT EDISON OEUVPRIJS

Drummer Han Bennink heeft op 9 oktober de Edison Oeuvreprijs Jazz 2023 gekregen. Dat gebeurde tijdens een feestelijke avond in het AFAS Theater, Leusden, waarop de Edisons Klassiek en Jazz 2023 aan de winnaars werden uitgereikt.

"Zijn unieke speelwijze in combinatie met zijn even unieke podiumpresentatie heeft Bennink een lange loopbaan opgeleverd. De lijst van grootheden uit de jazz en geïmproviseerde muziek waarmee hij heeft gespeeld, is onvoorstelbaar lang. Voor de Nederlandse jazz en geïmproviseerde muziek is Bennink van onschatbare waarde. Maar het belangrijkste is dat Bennink altijd Bennink is met wie hij ook speelt", aldus de jury. Die bestond dit jaar uit Andrew Makkinga, Angelique Houtveen, Annie van der Velden, Mischa Andriessen, Frank Bolder en Marieke Meischke.

KERST-CD VAN FAY CLAASSEN EN COR BAKKER

'Christmas Time Is Here' is de titel van een kerstalbum dat zangeres Fay Claassen met pianist Cor Bakker heeft gemaakt. Er staan tijdloze klassiekers op en twee Nederlandse nummers. Het album is vanaf 17 november verkrijgbaar.

Claassen en Bakker treden al jaren samen op. Fay Claassen in een persbericht: "Als ik samen met Cor zing, dan heb ik geen orkest nodig. Cor biedt een perfecte begeleiding, het totale pakket en hij weet de juiste ideeën die de muziek nodig heeft te vertalen naar zijn subtiele pianospel. Wij geven elkaar vleugels en kunnen onbezorgd 'vliegen', want we vangen elkaar altijd op. Dat schept een enorm muzikaal vertrouwen." Het kerstalbum is hun eerste plaat als duo. Claassen: "Er zijn magische momenten op dit album vastgelegd, daar ben ik enorm dankbaar voor!" De opnamen voor de plaat lagen al een tijdje op de plank. Cor Bakker: "Toen ik de opnamen van deze kerst-cd na lange tijd terug hoorde, was ik zeer aangenaam verrast. Dit album straalt van begin tot einde een rust uit waarvan ik hoop en verwacht dat veel mensen hiervan gaan genieten."

Trio-opnames Buddy Rich op plaat uit

Tijdens optredens van zijn 'killer force'-bigband speelde drummer Buddy Rich geregeld nummers in trioverband. Onder de titel 'Trios' is nu een reeks van die trio-opnames uit 1976 en 1977 op plaat verschenen. De opnames werden gemaakt door alt-saxofonist Alan Gauving: "At some point, not only to display the prodigious talents of his rhythm section cohorts but also in order to give the brass a rest, Buddy began regularly featuring a trio 'off the cuff,' often twice a night, along with solo piano spots," legt Gauving uit. Rich is te horen met pianist Barry Kiener en de bassisten Jon Burr (zomer en herfst 1976) en Tom Warrington (1977). De tien stukken van het album werden geregistreerd in de VS, Canada, Zweden en Noorwegen. Het laatste stuk, 'Here's that rainy day', gespeeld door Barry Kiener, werd opgenomen tijdens een SS Rotterdam Jazz Cruise.

Festival Sound of Europe voortaan in april

Het Bredase festival Sound of Europe wordt niet langer in oktober gehouden, maar verschuift naar de maand april. Ook de concertlocaties zijn gewijzigd. Het festival zal voortaan te vinden zijn in De Mezz, De Nieuwe Veste en het Chasse Theater. Tijdens het festival wordt ook het Bredase filmhuis betrokken. De eerstvolgende editie is op 12 en 13 april 2024.

JAZZ OP DE PLAAT

**DARCY JAMES
ARGUE'S SECRET SOCIETY
Dynamic Maximum Tension
Nonesuch**

Grappig: in Jazzflits 404 beschrijft Jeroen de Valk, in zijn recensie van het album 'Legacy' van het Paradox Jazz Orchestra, de 'jazzpolitie' van weleer, die met *dédain* sprak over de muziek van de Skymasters. De muziek van de Skymasters en in het verlengde bijvoorbeeld Thad Jones/Mel Lewis en Count Basie is wel het geweldige geluid waar ik het eerst aan denk bij de term 'bigband'. Maar het is tegelijkertijd ook waar, zoals De Valk in diezelfde recensie schrijft: 'Alle muziek komt ergens vandaan en gaat ergens naartoe.' Wat dat betreft is het idioom van de bigband de afgelopen decennia flink op de schop genomen door musici van zeer verschillende pluimage. Ik noem hier bijvoorbeeld het Belgische Flat Earth Society, The Matthew Herbert Big Band, de heavy metal-gitariste Hedvig Mollstad met haar album 'Maternity Beat' en het Maria Schneider Orchestra. Zomaar een kleine greep uit moderne bigbands.

Iemand die perfect past in dit rijtje is de eigenzinnige Canadese componist, arrangeur en bandleider Darcy James Argue met zijn Darcy James Argue's Secret Society. Een achttien-koppige bigband van topmusici. Argue is een eigenzinnige componist die de bigbandmuziek de 21ste eeuw inloodt door het klassieke bigbandidioom te combineren met onder meer hedendaagse klassieke muziek, maar ook jazzrock. Dit album 'Dynamic Maximum Tension' is geïnspireerd op de drie kernwoorden van de uitvinder en futurist R. Buckminster Fuller: Dynamic Maximum Tension. Hij combineert deze drie woorden tot 'Dymaxion'. De term die zijn credo het beste dekte: haal het meeste uit het artistieke materiaal, de ideeën en het leven. De titel van zijn nieuwe album 'Dynamic Maximum Tension' slaat wat mij betreft ook op de maximale spanwijdte van het bigbandidioom dat hij op dit album laat horen. Van de bijna als een symfonieorkest klinkende opening met 'Dymaxion', via het jazzrockachtige 'All-In', naar de klassieke swing met een heuse semi-akoestische gitaar in 'Single-Cell jitterbug'. Klapstuk van het album is het bijna 35 minuten durende 'Tensile curves' waarbij de maximale spanning in één nummer is samengevat. De afsluiter 'Mae West: advice' is een heerlijk nummer met de lome zang van Cecile McLorin Salvant. Wat een genot moet het zijn om te zingen met zo'n swingmachine achter je. Zie beslist onderstaande video van het nummer 'Dymaxion', met een geweldig en geconcentreerd orkest aan het werk en heel goed in beeld gebracht.

Jaap Lampe

Bezetting:

Dave Pietro (piccolo, fluit, altfluit, sopraansax, altsax), Rob Wilkerson (fluit, klarinet, sopraansax, altsax), Sam Sadigursky (klarinet, tenorsax), John Ellis (klarinet, basklarinet, tenorsax), Carl Maraghi (klarinet, basklarinet, baritonsax), Seneca Black, Liesl Whitaker, Matt Holman, Nadjie Noordhuis, Ingrid Jensen, Brandon Lee (trompet, flugelhorn), Mike Fahie, Ryan Keberle, Jacob Garchik (trombone), Jennifer Wharton (bastrombone & tuba), Sebastian Noelle (akoestische en elektrische gitaar), Adam Birnbaum (akoestische en elektrische piano), Matt Clohesy (contrabas, elektrische bas), Jon Wikan (drums, cajón), Sara Caswell (viool, Hardanger d'amore), Cécile McLorin Salvant (stem op 'Mae West: Advice'), Darcy James Argue (componist, arrangeur, dirigent en bandleider).

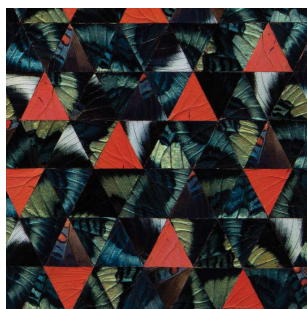
Luister en kijk hier naar Dymaxion:

<https://www.youtube.com/watch?v=vVe9H2TeHow>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald album? Klik hier:
<http://bit.ly/2eGAA92>

KRIS DAVIS DIATOM RIBBONS
Live At The Village Vanguard

Pyroclastic Records

Pianist Kris Davis is al geruime tijd een belangrijke figuur in de Amerikaanse jazz en geïmproviseerde muziek, getuige ook de Paul Acket Award die haar in 2022 ten deel viel. In hetzelfde jaar betrok ze de New Yorkse Village Vanguard voor een serie concerten met haar groep Diatom Ribbons. Aanvankelijk was dit een studioproject dat het gelijknamige album opleverde, maar de muziek blijkt live ook uitstekend te werken. Aan de basisgroep van de studiosessie (met drummer Terri Lyne Carrington en draaitafel-specialist Val Jeanty) werden bassist Trevor Dunn en gitarist Julian Lage toegevoegd. Met Diatom Ribbons stort Davis zich op haar liefde voor 'grooves', hetgeen meteen duidelijk wordt met het openingsstuk: 'Alice in the Congo' van drummer Ronald Shannon Jackson. Het is een stevig robbertje freefunk dat draait en kolkte dat het een aard heeft. Davis eert meer van haar muzikale helden in de repertoirekeuze én de eigen composities. Zo horen we een heupwiegende versie van pianist Geri Allens 'The Dancer' (met fijn prepared-pianowerk) en twee dampende versies van 'Dolores' van Wayne Shorter. Intrigerend zijn de verwerkte invloeden in 'Nine hats', waarin Davis motieven uit 'Hat and beard' van Eric Dolphy koppelt aan een stuk van de eigenzinnige Amerikaanse componist Conlon Nancarrow voor mechanische piano. Het tweede deel van de 'Bird suite', getiteld 'Bird call blues', mengt vogelgeluiden uit de draaitafels van Jeanty en een interviewfragment met pianist Paul Bley over Charlie Parker met een melodie van de Franse componist Olivier Messiaen die een bebop-frasering krijgt. Dat zou in handen van een mindere muzikant misschien pretentieus kunnen worden, maar bij Davis levert het juist boeiende, rijke muziek op. Daar ligt de kracht van de muziek van Diatom Ribbons: die spreekt zowel hoofd als hart aan.

Herman te Loo

Bezetting:

Julian Lage (gitaar), Val Jeanty (draaitafels, elektronica), Kris Davis (piano, prepared piano, synthesizer), Trevor Dunn (bas, basgitaar), Terri Lyne Carrington (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/mvp5tv2y>

RUBEN DRENTH TRIO
How To Gather Moss

Eigen beheer

De liedjes van The Beatles hebben al heel wat jazzmusici geïnspireerd, maar gek genoeg is dat bij de Rolling Stones veel minder het geval. De jonge Utrechtse trompettist Ruben Drenth heeft echter veel affiniteit met de muziek van de rock-mastodonten. Hij doopte zijn debuutalbum daarom 'How To Gather Moss' en koos daarvoor een vijftal composities van Jagger en Richards. Zijn vier eigen stukken zetten die lijn stevig door. Het pleit voor Drenth dat hij elk van de vijf Stones-nummers op een andere manier benadert. 'Ruby Tuesday' is een fijne swinger, waar het origineel juist tamelijk losjes in zijn ritmiek zit. Op 'Under my thumb' verruilt Mees Siderius zijn drumstel voor de vibrafoon en horen we de kenmerkende gitaarriff van Keith Richards pas helemaal aan het eind uit de trompet komen. De ballad 'Lady Jane' speelt Drenth geheel onbegeleid en hij vlecht zijn eigen improvisatie in de oorspronkelijke melodie, zonder een spoortje van zoetheit of sentimentaliteit. 'Rocks off' doet de titel eer aan, en rockt behoorlijk rechttoerechtaan. Datzelfde geldt voor Drenths eigen 'Gotta run' en 'I don't', waarbij hij het laatste nummer voorziet van een volvette New Orleans-trompetpartij. Voor het slotnummer van de plaat, 'Mick Taylor', neemt de leider een gitaar ter hand als eerbetoon aan de gitarist die begin jaren zeventig de opvolger van Brian Jones was. Met Siderius weer achter de vibrafoon is het een vrolijk-melancholiek klinkend nummer dat eindigt met het door de bandleden geneurieerde thema. Grappig.

Herman te Loo

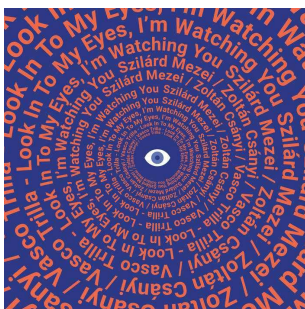
Bezetting:

Ruben Drenth (trompet, gitaar), Jeroen den Daas (bas), Mees Siderius (drums, vibrafoon)

Hier is een filmpje van 'I don't' te bekijken:

<https://youtu.be/rh8UVyoHAXs?feature=shared>

MEZEI/CSÁNYI/TRILLA
Look In To My Eyes, I'm Watching You
Fundacja Sluchaj

Het Poolse label Fundacja Sluchaj profileert zich steeds meer als belangwekkend Europees label voor (vrije) improvisatiemuziek. Het internationale trio dat dit dubbelalbum vult, valt zeker in deze categorie. De Hongaars-Servische altviolist Szilárd Mezei heeft al een aantal cd's voor Leo Records op zijn naam staan, en verbindt in zijn spel elementen uit de moderne gecomponeerde muziek met typisch Europese impro. Wat hem onderscheidt van collega's in deze sector, is het feit dat hij ook de volksmuziek van de etnisch-Hongaren uit zijn geboorteland Servië meeneemt. Op 'Look In To My Eyes, I'm Watching You' zijn er in de dikke twee uur muziek die het album omvat genoeg momenten dat hij soms bijdragen levert die aan de composities van Béla Bartók doen denken. In bassist Zoltán Csányi treft hij een snarenspeeler die even goed strijkt als plukt, en samen met Mezei zorgt voor een overwegend donkere klankkleur. De Spaanse slagwerker Vasco Trilla onderzoekt alle klankmogelijkheden van zijn instrumentarium, maar kan zijn medemuzikanten ook flink achter de broek zitten op momenten dat de muziek richting power-freejazz neigt. Doordat het drietal over een goed dynamiek- en vormgevoel beschikt, blijft de plaat boeien.

Herman te Loo

Bezetting:

Szilárd Mezei (altviool, piano),
 Zoltán Csányi (bas),
 Vasco Trilla (drums, percussie).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/3c8s69wu>

THE NEW CONRAD MILLER TRIO
Wildflowers
Isolde Records

Sinds 2018 horen we met enige regelmaat een nieuwe cd van het Nederlandse Conrad Miller Trio. Wie in die paar jaar niet heeft opgelet, denkt nu: 'Conrad wie?' Het klinkt allemaal zeer aards en ervaren, om niet te zeggen: geroutineerd, maar waar komt die meneer Miller opeens vandaan?

Ga op Google naar Afbeeldingen, en je weet meer. Het is gewoon Coen Molenaar, al ruim twintig jaar de vaste toetsenman van Jan Akkerman. Bassist David de Marez Oyens zit daar tegenwoordig ook bij. De vele concertfoto's tonen enorme podia, verlicht in felle kleuren. Met Miller/Molenaar omringd door een heel regiment toetsenborden en De Marez Oyens met een zessnarige basgitaar.

Ze zijn ook nog verbonden aan conservatoria. Iets wat veel planning vereist, want tegenwoordig moeten die jazzdocenten ook daadwerkelijk lesgeven. Toen de jazzscholen van start gingen, vertoonde menigeen zich slechts op de loonlijst. Maar ze hebben tevens een 'touring and recording schedule' met het Conrad Miller Trio. Daarin zit Coen gewoon achter de piano en staat David achter de grote bas.

De derde man is drummer Enrique Firpi, een ook al wat oudere muzikant met veel latin-ervaring. En latin, daar horen we op deze cd veel van. Maar wel een stevig soort Latijns-Amerikaanse muziek; geen bossa's waarin een meisje flaneert over het strand van Ipanema.

Alles strookt met het imago van de bereide en gerijpte rocker die met zonnebril poseert op zijn website. Of tempo nou latin, rockend of jazzy is – steeds manifesteert zich een muzikant die nergens bang voor is. Alles klinkt gedecideerd; van de fikse aanslag tot de stevige tempi, van de flitsende arrangementen die de bas unisono meespeelt tot de maar liefst negen eigen, gedegen vormgegeven thema's.

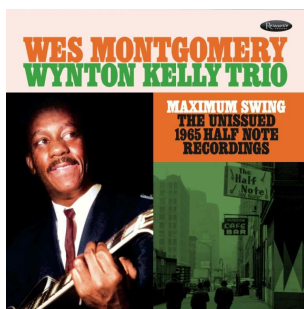
Het woord 'aarzeling' komt niet voor in het vocabulaire van Miller/Molenaar, en al evenmin in de woordenschat van zijn begeleiders. Met z'n drieën klinken ze niet als een standaard-pianotrio maar als een orkest, als een band. Het gevolg van hecht samenspel en orkestrale arrangementen die helemaal af zijn. In gedachten zie je Akkerman op de voorste rij zitten, luisterend met instemming omdat die jazz nog zo gek niet is. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Coen Molenaar (piano),
 David de Marez Oyens (bas), Enrique Firpi (drums).

Bekijk het trio live: <https://tinyurl.com/a2453m9u>

WES MONTGOMERY
WYNTON KELLY TRIO
Maximum Swing
The Unissued 1965 Half Note Recordings
Resonance Records

Wes Montgomery
in 'All the things you are':
<https://tinyurl.com/3vez26sj>

De Jazzflits-lezer weet het natuurlijk al: Wes Montgomery was een prominente en uiterst oorspronkelijke jazzgitarist, met zijn duimtechniek en octaven. Ook weten we dat hij enkele van zijn beste elpees opnam met de ritmesectie van Miles Davis, die later verder ging als het Wynton Kelly Trio. Daartoe behoort 'Smokin' At The Half Note', uitgebracht in het najaar van 1965. Hierop stonden ook wat studio-opnamen. Merkwaardig, want er was genoeg hoogwaardig live-materiaal uit de genoemde club in datzelfde najaar. Dat wordt duidelijk nu bij Resonance Records zo'n drie uur aan niet eerder uitgebracht materiaal verschijnt. (Een deel was als bootleg verkrijgbaar, maar dat telt even niet mee.)

Het geheel komt uit op 24 november als een pakket met drie elpees en op 1 december als box met twee cd's. De productie biedt een selectie uit radio-opnamen van ten minste vijf avonden. Steeds vanuit de Half Note dus, maar wel met meestal invallers voor bassist Paul Chambers. Die swingen tussen pianist Wynton Kelly en drummer Jimmy Cobb al net zo onbedaarlijk, je zou in dit gezelschap niet anders kunnen.

Zoals dat gaat met dit soort platen, wordt er een boekje vol lofuitingen bij geleverd. Het kan inderdaad niet worden ontkend dat de gitarist in waarlijk grootse vorm verkeert en optimaal wordt begeleid. En dat terwijl hij net in die tijd commercieel doorbrak dankzij een gelikt soort popjazz. Daar gaan we niet over zeuren; hij moest een groot gezin onderhouden. Vóór zijn doorbraak had hij vele jaren een baan overdag naast de muziek, om te overleven. 's Nachts deed hij dan nog eens twee 'gigs'. Deze slopende levenswijze kan hebben bijgedragen aan zijn dood door een hartaanval op 45-jarige leeftijd.

Hier, live en zonder producer, speelt Montgomery wat hij het liefste speelt: straight ahead-jazz, swingend, chorus na chorus na chorus. Hij bouwt de intensiteit ontspannen en zelfverzekerd op, alsof hij elke noot van tevoren had gepland. En al die tijd is er de verbluffende virtuositeit, al helemaal voor iemand die alles met zijn rechterduim plukt. (En die op het gehoor speelt; althans geen notenschrift en akkoordsymbolen leest, zo verzekerde mij Wim Overgaauw, die bij een paar Nederlandse concerten even met hem optrok.) Je ziet hem zitten: wat onderuit, de gitaar op schoot, de lange vingers die als vanzelf hun werk doen en een vriendelijke grijns.

Ik hoor nu over hoogtepunten te gaan praten, maar daar is eigenlijk geen beginnen aan. Nou, vooruit dan maar: neem 'All the things you are': een bijna zeven minuten tellende tour de force waarin Montgomery alle laadjes opentrekt. Enkele noten, octaven, blokakkoordjes, polyritmiek, 'double time', blueslicks, extra 'changes' – alsof het er niet al genoeg zijn – en dan op eens één langdurig herhaalde noot die al die 'changes' lijkt te negeren. Waarna de gitarist met een laconiek, bijna spottend themachorus triomfantelijk de eindstreep bereikt.

De enige kritiek betreft de geluidskwaliteit van de laatste sessie en daarmee ongeveer een derde van deze productie. Er is ruis en vervorming, de bas is niet altijd goed opgenomen en piano lijkt zich te bevinden in de badkamer van de burens. Dat concert had op een aparte plaat gemogen, voor de verzamelaars.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Wes Montgomery (gitaar),
 Wynton Kelly (piano),
 Paul Chambers, Larry Ridley, Ron Carter, Herman Wright (bas),
 Jimmy Cobb (drums).

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaald album? Klik hier:
<http://bit.ly/2eGAA92>

JÚLIO RESENDE FADO JAZZ
Sons Of Revolution
ACT Music

Júlio Resende Fado Jazz
 Sons of Revolution

ACT

De titel van deze cd, 'Sons Of Revolution, is bij de Portugese pianist Júlio Resende wel heel letterlijk. Het is de reden van zijn bestaan. Of zoals hij het zelf verwoordt 'ik was er zonder de revolutie van 1974 niet geweest met een Angolese vader en Portugese moeder'. Als muzikant heeft Resende zijn hart naast jazz ook aan de Portugese Fado verpand en die liefde laat hij op deze cd naar hartenlust de vrije loop. Al in zijn jonge jaren stoeide hij met de combinatie jazz en fado, maar sinds hij er speciaal een ensemble voor in het leven heeft geroepen staat deze eigenzinnige combinatie als een huis. Resende put voor zijn stukken uit de vele melodieën van het Portugese levenslied. Het is dus ook vooral melancholie dat de klok slaat. Een hoofdrol is er voor Bruno Chaveiro, die met zijn zingende Portugese gitaar de smaakmaker is. Het thema 'Sons Of Revolution' wordt verklankt in een soort suite die zich uitspreidt over verschillende nummers met veelzeggende titels als 'End of colonial war!', 'No saudade' en 'Peace at last'.

Júlio zelf heeft een sprankelende speelstijl op de piano met veel harmonie en vloeiende akkoorden. Dat sluit fraai aan bij zijn hommage aan pianist Ahmad Jamal in het nummer 'Fado poinciana for Ahmad Jamal', waarbij aan het eind Jamals beroemde ritme even om de hoek kijkt. Als toegift is er zang en dat is toch onlosmakelijk verbonden met fado. Salvador Sobral zingt het prachtige 'Casa dela'. Sobral werd in 2017 winnaar van het Eurovisie Songfestival in Oekraïne met een voor deze happening verrassend ingetogen liedje. Dat hij net als Julio fado in zijn genen heeft is in dit nummer wel overduidelijk. Liefhebbers van hard-boiled jazz komen op deze cd wellicht minder aan hun trekken, maar eenieder die nieuwsgierig is naar deze vruchtbare kruisbestuiving heeft er een toppertje aan.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Júlio Resende (piano),
 Bruno Chaveiro (Portugese gitaar),
 André Rosinha (bas),
 Alexandre Frazão (drums), Salvador Sobral (vocals).

Maak hier kennis met dit ensemble:

<https://tinyurl.com/nhh5hkmp>

ERIK TRUFFAZ
Rollin'
Blue Note Records

In 2020 maakte de Franse trompettist Erik Truffaz de filmmuziek bij een documentaire van regisseur Marie-France Brière. Voor de festiviteiten rond de première van de film vroeg Brière aan Truffaz met zijn kwartet een concert rond bekende thema's uit de Franse cinema samen te stellen. Dat zette Truffaz op het spoor van de filmmuziek. Het resultaat sprak hem zozeer aan dat hij zijn vaste label Blue Note Records benaderde met het idee voor twee albums met filmmuziek. 'Rollin'' is het eerste van deze twee albums; voor het einde van het jaar wordt nog het tweede deel met de titel 'Clap' verwacht. Samen met het enige overgebleven lid van zijn oorspronkelijke kwartet, bassist en co-producer Marcello Giuliani zocht hij de juiste musici bij dit project: percussionist Raphaël Chassin, toetsenist Alexis Anérile en gitarist Mathis Pascaud. Twee vocale nummers worden vertolkt door Camélia Jordana en Sandrine Bonnaire. 'Rollin'' is een heerlijk ingetogen en sfeervol album dat op mijn pad kwam toen ik Spotify weer een keer rustig zijn gang liet gaan en het van Miles Davis bekende 'Ascenseur pour l'échafaud' mijn oren trof; bij uitstek een rustig, ingetogen en sfeervol stuk, maar 'Rollin'' bevat af en toe ook 'steviger' werk, waar vooral de gitaar van Pascaud de basis voor legt, zoals 'Route de nuit' en 'Persuader's theme'. Natuurlijk ontbreekt een thema van Ennio Morricone ook niet op dit album met het prachtige 'Le casse' (The burglars), waar Truffaz en Pascaud trompet en gitaar wonderschoon laten samengaan.

Jaap Lampe

Bezetting:

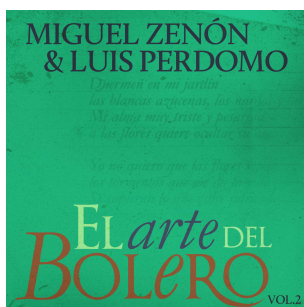
Erik Truffaz (trompet), Marcello Giuliani (bas)
 Raphaël Chassin (drums, percussie),
 Alexis Anérile (toetsen) + Camélia Jordana (zang op 3),
 Sandrine Bonnaire (spraak op 7).

Luister en kijk hier naar 'One silver dollar' (met oorspronkelijke filmbeelden):

<https://www.youtube.com/watch?v=h6vBvQ7XUWo>

MIGUEL ZENÓN & LUIS PERDOMO
El Arte del Bolero Vol. 2
 Eigen Beheer

'El Arte del Bolero Vol. 2' is, zoals de titel al aangeeft, het vervolg op het zeer enthousiast ontvangen en voor een Grammy genomineerde gelijknamige album uit 2021 van altsaxofonist Miguel Zenón en pianist Luis Perdomo. Dat betekent dat het duo zich opnieuw ontfermt over het Latin-American Songbook. Tussen de zeven composities Zenón en Perdomo staan ook deze keer stukken uit hun respectievelijke geboorteplekken Puerto Rico en Venezuela. Zo is 'En la oscuridad' van de Puerto Ricaanse zanger en bandleider Tito Rodriguez, de schitterende opener waarin melodie en harmonie zo mooi samengaan en Zenón een betoverende intimiteit laat doorklinken met zijn sax. Op het prachtige Venezolaanse 'Caballo viejo' etaleert Perdomo zijn door Bud Powell en McCoy Tyner beïnvloede spel. Fraai detail is hoe Zenón en Perdomo het nummer eindigen met elementen uit Keith Jarrets versie van de standard 'Moon and sand'. Maar op 'El Arte Del Bolero Vol. 2' kijken de twee muzikanten ook over de grenzen van het Caribisch gebied heen. Bijvoorbeeld met 'Paula C' van de Panamese zanger Rubén Blades. Terwijl het origineel een uptempo salsaritmie heeft dat uitnodigt om te dansen, nemen Zenón en Perdomo gas terug om zo de ruimte te geven aan de improvisaties. En dat werkt fantastisch. Maar ook een prachtige uitvoering van 'Mucho corazon' van de Mexicaanse Eva Elena Valdelamar, vooral bekend in de versie van de legendarische Cubaanse zanger Benny Moré, is bijzonder fraai. Door hier en daar met het akkoordenschema te experimenteren geven Zenón en Perdomo een nieuwe draai aan de compositie. De muziek op 'El Arte Del Bolero Vol. 2' is net als op het eerste deel zijdezacht, romantisch en meeslepend met expressief spel. Knap is hoe Zenón en Perdomo zich de liedjes eigen maken, terwijl de nuances in de composities intact blijven. De composities bevatten alle ruimte om improvisatorisch te werk te gaan. En niet alleen is het album een ode aan de muziek, het is ook een ode aan de saxofoon en piano. Hier zijn twee meesters aan het werk die hun instrumenten van binnen en buiten kennen, ermee kunnen lezen en schrijven. Daarmee geven ze in deze muzikale tradities hun eigen stem mee en natuurlijk hun schat aan jazzkennis. Een prachtwerkstuk.

Serge Julien

Bezetting:

Miguel Zenón (altsax), Luis Perdomo (piano).

ZYFT
Triangle Moments
 Creative Sources

Na het debuutalbum 'Midnight Tea Suite' (2018) werd het wat stil rond het trio ZYFT. Maar vijf jaar later hebben basklarinettist Ziv Taubenfeld, altviolist Maya Felixbrodt en (akoestisch) gitarist Henk Zwerver toch weer een nieuwe plaat gemaakt. Net zoals de voorganger bestaat de muziek uit volledig vrije improvisatie. Door goed luisteren en een intern vormgevoel weten de drie musici echter samenhangende muziek te scheppen. Taubenfeld is daarbij degene die melodisch materiaal aandraagt (de meanderende opening van 'Breath of fresh air' is een goed voorbeeld), Zwerver biedt ritmische aanknopingspunten en Felixbrodt probeert los te komen van haar klassieke achtergrond door krassende geluiden te produceren en gebruik te maken van de klankkast. Tussen de overwegend abstracte stukken zitten ook de nodige verrassingen, zoals het toepasselijk getitelde 'Dance'. De gitaar suggereert een ritme, de basklarinet zet daar een Dolphyachtige melodie tegenaan en de altviol fladdert eromheen.

Herman te Loo

Bezetting:

Ziv Taubenfeld (basklarinet),
 Maya Felixbrodt (altviol),
 Henk Zwerver ((akoestische) gitaar).

Beluister hier tracks van het album:

<https://tinyurl.com/ypcjh28b>

JAZZ OP HET PODIUM

EUROPEAN ALTO FESTIVAL

Bezetting:

Geraldine Laurent, Luigi Grasso, Benjamin Herman (altsax), Rein de Graaff (piano), Eric Ineke (drums), Thomas Pol (bas).

Datum en plaats:

6 oktober 2023,

Lantaren Venster & Walhalla, Rotterdam.

Omdat alle zalen van LantarenVenster nodig waren voor een architectuurfilm-festival, vond het jazzconcert van deze avond plaats in de intieme zaal van Theater Walhalla, dat is gelegen aan de andere zijde van de Rotterdamse Rijnhaven. Het volle huis op deze sfeervolle plek droeg bij aan het zeer geslaagde treffen van een gelegenheidsformatie met drie altsaxofonisten. Het concert was een hommage aan altsaxofonist Piet Noordijk, die in 2011 overleed. Naar het spel van deze 'sophisticated altist', wordt met weemoed terugverlangd. Om die reden bedacht Benjamin Herman dit festival, waarmee hij hielden op de altsaxofoon uit andere Europese landen bij het Nederlandse publiek introduceert: "Er zijn zoveel geweldige Europese musici die onzichtbaar zijn voor jazzliefhebbers in landen vlakbij. Het is heel leuk om deze waanzinnige altisten hierheen te halen. Ze spelen kneitergoed, je weet niet wat je hoort."

Natuurlijk ging ons hart al sneller kloppen vanwege de komst van pianist Rein de Graaff. Hij klonk als vanouds. De sluwe vos - met eerbied - kent nog al zijn streken en zat uiterst ontspannen achter de vleugel, waar hij toverde met zijn immer rake en kleurrijke, zeer afwisselende akkoorden en sequensen. Ondanks zijn jaren verraste hij met heel snelle noten, veerkracht en souplesse. In zijn rol als begeleider is hij nog steeds een gezaghebbende maestro, en bovenal een lust voor oren en ogen. Een comeback hoeft niet hoor, maar zo nu en dan mag je best nog even komen spelen Rein!

Er klonken ook juichkreten in de zaal wanneer Eric Ineke de trommels liet razen, met alle klappen raak. Marius Beets had een dubbele afspraak en moest daarom afzeggen. Hij werd echter zeer verdienstelijk vervangen door Thomas Pol. Zijn alerte en soms abstracte spel, mengde prachtig met de band.

Natuurlijk stond de altsaxofoon centraal. Het cliché 'dak eraf' was een eufemisme tijdens dit concert dat uit de losse en vooral ook snelle pols werd opgediend.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Vlnr: Benjamin Herman, Géraldine Laurent, Luigi Grasso.

Eric Ineke (drums) en Rein de Graaff. (Foto's: Joke Schot)

Er kwamen heel veel razendsnelle 'licks' voorbij en zo werd Charlie Parker minstens zo intens geëerd als Piet, om wie toch alles was begonnen. Het publiek had reden genoeg om uitzinnig te reageren op een avond onvervalst schmieren en duellieren. Géraldine Laurent en Luigi Grasso - onthoud deze namen en bekijk hun websites - verrasten met hun buitengemene vaardigheden op de mooiste der saxen. Tel daarbij op het gedreven spel van Benjamin Herman, die als aangever en solist het toch al grote enthousiasme bij collega's en zaal, een flink extra zetje gaf. **Roland Huguenin**

ITAMAR BOROCHOV QUARTET

Bezetting:

Itamar Borochov (trompet)

Rob Clearfield (piano)

Luca Fattorini (bas)

Amir Bar Akiva (drums)

Datum en plaats:

30 september 2023,

Lantaren Venster, Rotterdam.

Regelmatig spreken componisten en muzikanten zich uit voor vrede en humaniteit. De Israëlische trompettist Itamar Borochov is een van hen. Twee weken geleden trad hij op voor uitbundige toehoorders in een concert met een gouden rand. Over die herinnering ligt nu een schaduw.

Op het moment dat ik deze recensie uitwerk, wordt de wereld geconfronteerd met onvoorstelbare gebeurtenissen in Israël en Gaza. De beelden van terreur, vernietiging en leed die nu op mijn netvlies kleven, laten zich nauwelijks verenigen met de schoonheid die ik wil beschrijven. Waar muziek kan leiden tot verzoening en waardering, stemt geweld tot stilte. Mijn dilemma is een luxe probleem in vergelijking met de mensen in de verte. Hier proberen wij om kalm te blijven zodat oordelen hanteerbaar blijven.

Met het concert werd de lancering van Borochovs album 'Arba' (de oude naam van de stad Hebron in Kanaän) gevierd. Borochov opende zijn optreden met een stuk getiteld 'Abraham' (vader van vele volken). Veel symbolischer kon het niet worden. De trompet boetseerde een fluwelen melodie. Daaromheen schilderde de piano sobere kleuren in een mineure stemming. Ingehouden produceerden de drums een straffe ritmiek, georiënteerd op progressieve rock. De muziek klonk troostend maar ook wat onheilspellend. 'Dirge' (klaagzang) begon met een indrukwekkende introductie van pianist Rob Clearfield, waarin hij klassieke elementen zoals een fugatische opbouw (Bach) en een harmonische dramatiek die doet denken aan Schumann, transformeerde tot een naar gospel neigende vorm. Borochov verrijkte de melodie met [vervolg in de rechterkolom...](#)

Itamar Borochev. (Foto: Joke Schot)

Maqams (microtonale toonsoorten uit het Midden-Oosten) die hij ontleent aan de muzikale tradities waarmee hij opgroeide en op zijn Monette-kwarttoonstrompet kan produceren. Zijn loepzuivere hoge uithalen hadden een dramatisch effect. Dit gelaagde stuk brengt op een subtiele manier de verschillende elementen van Borochovs muzikale opvoeding bijeen. Herkenbaar is de melodische structuur, gebaseerd op de Joodse muziek, waarin vreugde en smart samensmelten in een ornamentiek die majeure- en mineurtoonladders combineert. Het verklaart de melodische atmosfeer die we ook horen bij andere musici/componisten uit het Midden-Oosten, ongeacht of die fuseert met hedendaagse muziek, jazz of pop.

Het volgende stuk, 'Wabisabi' getiteld, was een metafoor ontleend aan de Japanse levenskunst, die duidt op het zien van schoonheid in imperfectie. Het zou een levensmotto kunnen zijn. Itamar begint 'a capella' in serene vocalen. Daarop volgend ontvouwt zich een contrast waarin de muziek meandert tussen overgave en bezwering.

Het concert ontwikkelde zich tot een vurig statement waarin extatische 'grooves' meeslepend bewogen over lijnen van progressieve jazz. Itamar is een zachtmoedige man die het overzicht goed bewaart en met zijn delicate trompetspel bijstuurt.

Roland Huguenin

SHAI MAESTRO + HET JAZZ ORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW

Datum en plaats:

29 september 2023,
Paradiso Noord (Tolhuistuin),
Amsterdam.

Soms vallen alle onderdelen van een evenement perfect samen, naar tevredenheid van alle deelnemers. Dat gebeurt niet elke dag, maar als het gebeurt, is het onvergetelijk. Zo'n gelegenheid deed zich op 29 september voor in de Tolhuistuin te Amsterdam-Noord. Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) onder leiding van Jim McNeely, met een gastoptreden van Shai Maestro, was het bijzondere openingsconcert van het Big Sounds Festival. Dat duurde van 29 september tot en met 3 oktober en omvatte vijf concerten door grote ensembles. Deze eerste editie was een 'pilot'. Wellicht wordt het een blijvend festival.

Het JOC verzorgde het eerste deel van het concert en klonk krachtig. Uptempo stukken werden afgewisseld met melancholische momenten. Vanaf de eerste compositie 'Old school' tot de laatste, 'Threnody', waren er indrukwekkende solo's van trompettist Jan van Duikeren, tensorsaxofonist Simon Rigter, altsaxofonist Marco Kegel, baritonsaxofonist Juan Martinez, gitarist Martijn van Iterson, altsaxofonist Jasper van Damme, saxofonist Sjoerd Dijkhuizen en trompettiste Suzan Veneman. Iedere solo was spannend. Het publiek verwelkomde elke compositie enthousiast en luisterde met veel respect en aandacht.

En net wanneer je denkt dat het niet beter kan, blijkt dat toch te kunnen. In het tweede deel van het concert zette dirigent Jim McNeely een stapje opzij – hoewel hij een stevige rol bleef vervullen – en kreeg gastpianist Shai Maestro de hoofdrol.

Shai Maestro begon alle vier stukken die hij speelde met een solo. Elke compositie was op zichzelf een overtuigend verhaal, [vervolg in de rechterkolom...](#)

Suzan Veneman. (Foto: Milan Popov)

Shai Maestro. (Foto: Milan Popov)

met een geweldige wisselwerking tussen pianist en orkest. Eén nummer in het bijzonder sprong eruit: 'Stop seeing'. Het was gearrangeerd door McNeely en is een verhaal over het Israëlijs-Palestijnse conflict en de wens om mensen te beoordelen op basis van hun deugden en niet op basis van hun afkomst. De aankondiging van de compositie veroorzaakte een daverend applaus. Amsterdam verdient een festival als dit. En het Jazz Orchestra of the Concertgebouw een trouw publiek. Het is bovendien een bijzondere dirigent als Jim McNeely en een magische gast als Shai Maestro meer dan waard. Als het festival Big Sounds blijft bestaan, komen er hopelijk nog veel van dit soort concerten.

Milan Popov

WAYNE SHORTER-EERBETOON

Bezetting:

Peter Hermesdorf (sax),
Mike Roelofs (toetsen),
Roman Korolik (bas),
Ron van Stratum (drums).

Datum en plaats:

29 september 2023,
D'n Hiemel,
Maastricht.

Didi's Jazz Café presents
CELEBRATING THE MUSIC OF WAYNE SHORTER

Peter Hermesdorf sax
Mike Roelofs keyboards
Ron van Stratum drums
Roman Korolik bass

Scan for tickets:

Friday 29 september 2023
Doors open 20.00 Starts 20.30
Entrance: Regular 12,50 €
Students 9,00 €
D'n Hiemel St. Bernardusstraat 24a
Maastricht

Mike Roelofs, Roman Korolik en Peter Hermesdorf (vlnr) op het podium van D'n Hiemel in Maastricht. (Foto: Ralf Jacobs)

Voor het eerst een jazzconcert organiseren en dan meteen een Wayne Shorter-erbetoon programmeren, is behoorlijk ambitieus. Het gebeurde eind september in Maastricht in Didi's Jazzcafe, een pop-up jazzcafé vernoemd naar muziekliefhebber en initiator Didi Hardenberg, die naar eigen zeggen in de buurt een dergelijk erbetoon miste en dus maar zelf de koe bij de hoorns vatte.

Didi's Jazzcafé dook op in D'n Hiemel, in het fraaie Maastrichtse Jekerkwartier. Daar is vaker (New Orleans-)muziek te horen. Ik ken de locatie nog als een voormalige discotempel met bijbehorende discoballen en schaars geklede engelen aan het plafond. Voor deze gelegenheid bleef het reguliere podium onbenut, maar fungeerde de stenen vloer als zodanig en een zijwand van het eeuwenoude gebouw als decor, daarmee bijna een New Yorkse sfeer creërend.

Didi Hardenberg vroeg niet de eerste de beste muzikanten. Ik sprak leider Peter Hermesdorf vooraf en zoals het elke goede jazzmuzikant/saxofonist betaamt, [vervolg in de rechterkolom...](#)

sprak hij zijn bewondering voor Wayne Shorter uit. Hij was zich tevens bewust van de lastige taak om tijdens het concert in de richting te komen van deze grote naam in de fusion-jazz. Hermesdorf werd vergezeld door klinkende Limburgse jazznamen: Mike Roelofs op toetsen, Ron van Stratum drums en Roman Korolik op bas (van Belgische bodem). Een veelbelovende bezetting. De zaal vulde zich snel met meer dan honderd aanwezigen. De formatie bracht vervolgens een zinderend programma dat goed weergaf hoezeer Wayne Shorter op zijn eigen wijze bijzondere muziek heeft gemaakt en uiteraard een begenadigd saxofonist, componist en vernieuwer was.

Peter Hermesdorf bracht het Wayne Shorter-erfgoed buitengewoon goed, sfeervol en intens voor het voetlicht. Met name zijn bijdragen op sopraansaxofoon waren fraai en melodieus. Op tenorsax ging hij helemaal los. Mike Roelofs begeleidde beheerst en betrokken, maar ging in zijn solo's beestachtig tekeer. Beide andere muzikanten hielden zich enigszins op de achtergrond en stonden de solist nooit in zijn improvisaties in de weg. Ze boden strakke begeleidingen en zorgden voor een fraaie balans. Bassist Roman Korolik kende ik niet, maar hij liet een onvergetelijke indruk achter. Alleen waar nodig was hij hoorbaar, maar vooral veel voelbaar met een zijden toon. Zijn solo's waren levendig en sprankelend en dat gold ook voor die van drummer Ron van Stratum. Een epische avond van hoog niveau en Wayne Shorter waardig.

Ralf Jacobs

Ralf Jacobs is saxofonist van het Jazztales Quintet.

GARD NILSSEN ACOUSTIC UNITY

Bezetting:

André Roligheten (saxofoons),
Petter Eldh (contrabas),
Gard Nilssen (drums).

Datum en plaats:

9 september 2023,
Lantaren Venster, Rotterdam.

Ondanks de hete septemberavond en een bescheiden opkomst, speelde Acoustic Unity 9 september een daverende set. Het trio gaf een optreden dat gekenmerkt werd door schoonheid en drama. Vooraf was ik helemaal niet van plan om dit concert te gaan recenseren. Maar toen het concert een stukje op weg was, voelde ik toch de behoefte om de frisse aanpak van Acoustic Unity te memoreren.

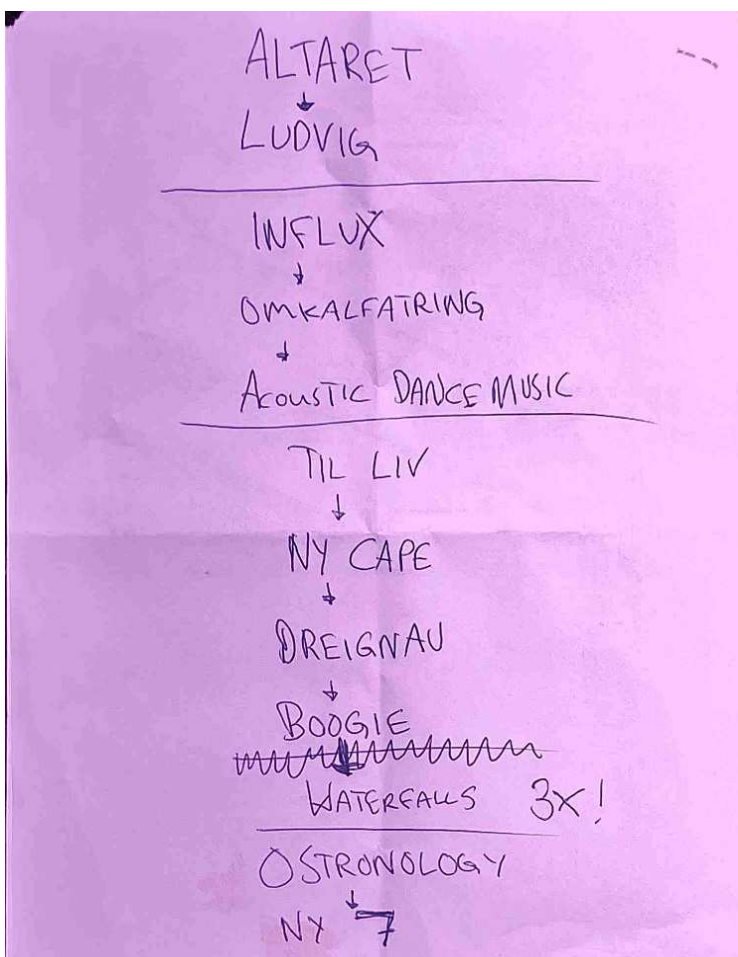
Het trio van drummer Gard Nilssen, opgericht in 2015, speelde materiaal van het album 'Elastic wave' dat in 2022 uitkwam op het ECM label en elf onderscheidende stukken bevat.

Een trio moet zich beperken tot een sobere aanpak, waarin het aankomt op een uitgekiende stemvoering. Zolang daar een piano of gitaar toe behoort, of twee of drie blazers, is er de mogelijkheid om de muziek in te kleuren met harmonische arrangementen. Met saxofoon, bas en drums ben je 'genoodzaakt' om andere stijlmiddelen in te zetten. Evengoed zijn dat er talloos veel, maar wel op voorwaarde van doeltreffende creativiteit. Dit trio heeft die creativiteit. De band creëert een rijk palet aan klanken en maakt muziek die wegblijft van de comfortzone en een geheel eigen koers volgt. Dat uit zich in opzweepende trio jazz; compact, direct en helder, maar ook geschakeerd, verdiepend en geraffineerd. De muzikanten doen er alles aan om mooi uitgebalanceerde composities te verrijken met improvisaties vol vindingrijke variaties op ritme, melodie en frasering.

Deze drie geweldenaars hebben energie, een vloeiende motoriek en speelse kwinkslagen. Ondanks hun 'beperkte middelen' produceren zij een fijnzinnig orkestraal geluid, gebouwd op pure akoestiek. Behalve de expressieve, theatrale muziek die Acoustic Unity laat horen, heeft het trio nog verschillende troeven in handen. Leider Nilssen, die blijft verrassen met zijn duivelskunsten en de muziek geestig en informatief aan elkaar praat. Een volgzame contrabassist – Petter Eldh – die zich manifesteert met watervlugge loopjes, helder en subtiel [vervolg in de rechterkolom...](#)

Vlnr: André Roligheten, Petter Eldh en Gard Nilssen.
(Foto: Roland Huguenin)

Een blik op de setlist. (Foto: Roland Huguenin)

pulserend spel. En een rietblazer – André Roligheten – die door het gelijktijdig bespelen van een tenor- en een sopraansaxofoon op een uitermate attractieve manier het nodige harmonisch contrapunt in zijn spel weeft. Op dit alles reageerde de zaal vol overgave. Gekoesterd door het weldadig spelende trio ging het publiek na afloop huiswaarts.

Roland Huguenin

Kijk op hier naar een lang fragment van het concert:
<https://tinyurl.com/5n8z9hrm>

VARIA

OVERLEDEN

Wolfgang Engstfeld 18 september 2023 (72)

Duitse saxofonist, kundig op tenor-, alt- en sopraansax. In 1971 oprichter van de groep Jazztrack, speelde onder anderen met Association PC (Pierre Courbois), gitarist Volker Kriegel, de Belgische pianist Michel Herr en in de groep Changes met trompettist Uli Beckerhoff. Verdiende tevens de kost als jazzdocent.

John Marshall 16 september 2023 (82)

Engelse drummer. In de jaren zeventig actief met de rockjazzgroepen Nucleus van Ian Carr, Pork Pie en Soft Machine. Werkte met Graham Collier, Mike Gibbs, John McLaughlin en vele anderen in de Britse en Europese jazzwereld. Ook werkzaam op educatief gebied.

Charles Gayle 5 september 2023 (84)

Amerikaanse saxofonist, werkzaam op tenor- en sopraansax en basklarinet. Begonnen als onbegeleid straatmuzikant. Sloot zich aan bij de free jazz. Platen op Silkheart en Knitting Factory Works. Als hoogtepunt wordt genoemd: 'Touchin' On Trane', in 1991 opgenomen voor het Duitse FMP, met bassist William Parker en drummer Rashied Ali. (jjm)

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

FESTIVALS NOVEMBER

JAZZTIVAL PRESENTS

Podium Victoria, Alkmaar
29 oktober 2023

(<https://www.podiumvictorie.nl/programma/jazztival-presents>)

Met: Yuri Honing Acoustic Quartet, Zack Lober NO Fill3R en Willem Romers Trio.

SO WHAT'S NEXT

Muziekgebouw, Eindhoven
4 november 2023

(<https://sowhatsnext.nl/>)

Met onder anderen: Teus Nobel, Nubya Garcia, Benjamin Herman, Cory Henry, Joris Pothumus, Sun-Mi Hong, Gallowstreet, Joe Lovano & Jakob Bro en WAAN.

BIGBAND FESTIVAL ALKMAAR

Wijkcentrum Overdie, Alkmaar
5 november 2023

(<https://www.stichtingcfa.nl/>)

HASSELT IN THE MOOD

Diverse locaties, Hasselt (B)
10 en 11 november 2023

(<https://www.jazzinhasselt.be/hasselt-in-the-mood>)

Met onder anderen: Frank Vaganée Trio, Schnitzl, Bart Defoort Kwartet, Free Desmyter, Lieven Cambré Trio, Dishwasher, Carlo Nardoza Trio, Verbist/Baars/Lagatie en Tim Finoulst Trio.

ROCKIT

Oosterpoort, Groningen
11 november 2023

(<https://www.spotgroningen.nl/events/rockit/programma/>)

Met onder anderen: Marcus Miller, Cécile McLorin Savant, Theo Croker, Sam Gendel, Blom/Broos/Peet, Sun-Mi Hong en Timucin Sahin.

JAZZ ON THE SOFA (zie het affiche linksboven)

Diverse locaties, Zeist
12 november 2023

(<https://jazzonthesofa.nl/>)

BRAND!

Kunstencentrum Nona, Mechelen
16, 24 tot en met 26 november 2023

(<https://www.nona.be/nl/festival/brand-2023>)

Met onder anderen: Linda Fredriksson 'Juniper', Gert-Jan Dreesen Quartet, Chris Joris, Trombone Ensemble Nabou Claerhout, Mirror Image en David Murray Quartet.

JAZZ BRUGGE

Concertgebouw, Brugge
17 tot en met 19 november 2023

(<https://www.concertgebouw.be/nl/jazz-brugge-2023>)

Met onder anderen: Chris Joris Trio, Bex Burch & Sélène Saint-Aimé Quartet, James Brandon Lewis Quartet, Naïssam Jalal, Kalfa/Dumitriu/Badenhorst en Yazz Ahmed Quartet, Theo Croker, Dans Kapot, Sophie Tassignon en Trombone Ensemble Nabou Claerhout.

JAZZNIGHT MAASTRICHT

AINSI, Maastricht
24 november 2023

(<https://www.conservatoriummaastricht.nl/events/jazz-night-0>)

Met: ensembles jazzopleiding conservatorium van Maastricht.

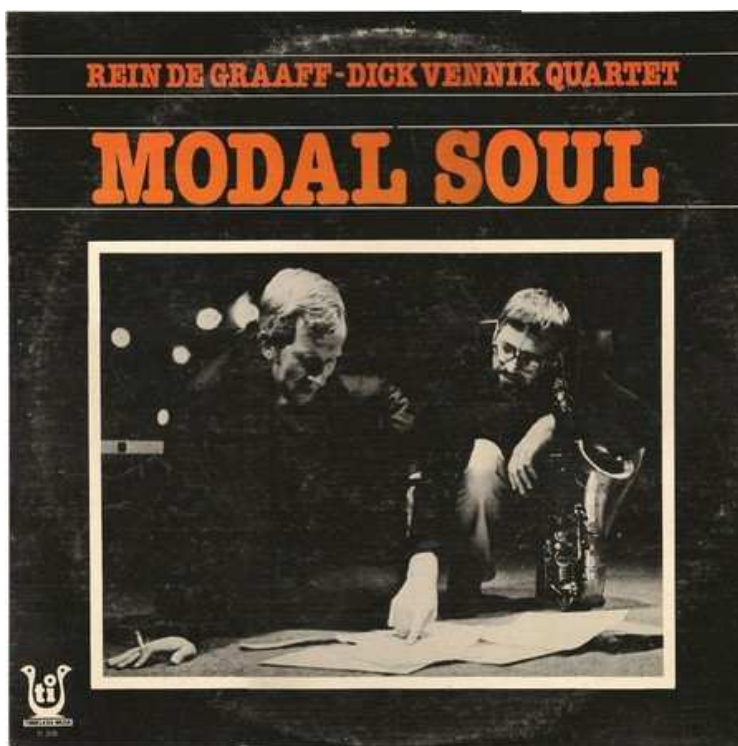

ERIC'S HARDBOP-ARCHIEF

REIN DE GRAAFF/DICK VENNIK HET LEGENDARISCHE KWARTET DEEL 2

Eric Ineke was bijna twintig jaar drummer van het Rein de Graaff/Dick Vennik Kwartet. In Jazzflits kijkt hij terug op die jaren. Zijn relaas publiceren we in twee delen. Hier zijn verhaal over de jaren vanaf 1977. De periode 1971 tot en met 1976 kwam aan de orde in Jazzflits 403 (pagina 16 en verder).

In 1977 namen we in de nieuwe bezetting - Koos Serierse (bas), Eric Ineke (drums), Rein de Graaff (piano), Dick Vennik (sax, fluit) - het album 'Modal Soul' op voor het Timeless-label. Die plaat werd ook in de Verenigde Staten uitgegeven op het Timeless/Muse label en kreeg internationaal lovende recensies. De 'fotoshoot' werd gemaakt door Koos, die in het verleden ook nog professioneel fotograaf was geweest. Het album bleek jaren later een inspiratiebron te zijn geweest voor het latere Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Kwintet. Ook in 1977 maakten we radio-opnamen met trompettist Jimmy Owens als gast bij Nick Vollebregt's Jazzcafé in Laren. Ook trompettist Sonny Grey was onze gast, in Theater Pepijn in Den Haag. In 1978 werden we gevraagd om op te treden op een festival in Wroclaw, tijdens een tournee door Polen. Toen we op het vliegveld aankwamen kwam er direct een politieagent met een stengun aan en die wees met het wapen naar de bas van Koos en vroeg wat voor ding dat was. Voor onze hotelkamers zat iedere dag een man met een leren jas en hoed de krant te lezen. Die man volgde ons op afstand overal waar we heen gingen. Gezellig hoor, dat communistische tijdperk. Het festival vond plaats in een groot theater dat door de Duitsers gebouwd was in de Tweede Wereldoorlog voor een toespraak van een doortrapt mannetje met een snor van Oostenrijkse afkomst. Die toespraak heeft gelukkig nooit plaats gevonden. Ons optreden jaren later dus wel, maar dan met een heel andere boodschap. Er was een moment tijdens het concert dat ik nooit zal vergeten. Tijdens de uitgebreide vrije bassolo van Koos wilde ik even naar achteren gaan zodat Koos mooi in de 'spotlight' kwam te staan. Tijdens deze manoeuvre liep [vervolg in de rechterkolom...](#)

De hoes van de Amerikaanse release van 'Modal Soul' op Muse.

ik met een enorme knal de plug uit de basversterker en de woorden van Koos 'Bedankt, Eric!' galmden door de betonnen zaal waar zo'n duizend mensen ademloos luisterden naar het moment dat Koos zijn solo inzette. Gelukkig hebben we er jaren later nog heel vaak om moeten lachen. Na dit optreden gaven we nog een nachtconcert in de plaatselijke universiteit en ik herinner mij ook een concert in een plaatsje met een schitterend oud theater waar Chopin nog had opgetreden. Dat was wel te gek. Het theater had een geweldig mooie akoestiek, dus het hele concert verliep zonder enige versterking. De volgende dag vlogen we in een oude Fokker Friendship met het ijs nog op de vleugels naar Warschau. Uiteraard vloog dat ding heel erg laag en we hadden ook van die donkere gordijntjes met een zeer slechte verlichting. Mijn drumstel lag naast de piloot in de cockpit. We hielden ons hart vast. De club waar we moesten optreden was genaamd Akwarium, en dat was de bekendste en waarschijnlijk toendertijd de mooiste en meest internationale jazzclub in heel Polen. Het is nu geloof ik een hippe nachtclub.

Beluister hier het gelauwerde album 'Modal Soul':
<https://tinyurl.com/ys7zfhjp>

In de herfst van hetzelfde jaar werden we weer uitgenodigd om op te treden in Polen, maar dan op de Jazz Jamboree en wederom in Warschau. Dat betrof niet alleen ons kwartet maar ook zangeres Ann Burton, Irv Rochlin, Sandy Mosse, Victor Kaihatu, Harry Emmery en John Engels. Dus allemaal in hetzelfde vliegtuig en men kan zich voorstellen dat dit reuze gezellig was. De vrouwen mochten ook mee maar dan met een andere vlucht en kwamen allemaal een dag later aan. De volgende dag stonden de heren allemaal keurig netjes op het vliegveld om de dames op te halen. De avond daarvoor hadden Rein, Harry Emmery en ik nog flink zitten jammen in Akwarium met de Poolse tenorheld en organisator Jan Wroblewski en altist Jiri Stivin. We wisselden af met bassist Wilbur Little en drummer Clifford Jarvis, die met [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

saxofonist Archie Shepp eveneens op het festival speelden. De hele sessie bleek te zijn opgenomen en is enige tijd later uitgebracht op het bootleg label 'PolJazz'. De Jazz Jamboree vond plaats in het Paleis voor Cultuur en Wetenschap. Het gebouw was een geschenk van Josef Stalin aan de inwoners van Warschau en werd opgeleverd in 1955. Niemand zat op dat gebouw te wachten, want heel Warschau lag nog plat door de afschuwelijke gevolgen van de Tweede Wereldoorlog. Maar Stalin drukte het gewoon door. Een vreselijk potsierlijk geval dat in de volksmond ook de Suikertaart wordt genoemd. Wat het programma betreft waren we in zeer goed gezelschap: het Dexter Gordon Kwartet met onder anderen pianist George Cables en drummer Eddie Gladden, het kwartet van Archie Shepp met Siegfried Kessler (piano), Wilbur Little (bas) en Clifford Jarvis (drums). Maar ook het orkest van Thad Jones en Mel Lewis (later bleek het de laatste tournee van het orkest te zijn geweest waarbij ze nog co-leiders waren). De Amerikaanse gasten sliepen in een 'Amerikaans' hotel waar de meest heerlijke uitgebreide gerechten op de kaart stonden. We werden allemaal uitgenodigd voor een diner aldaar en waren blij dat er eindelijk zo'n geweldige keuze op de kaart stond. We bestelden opgetogen wat we graag wilden eten, na al die zware Poolse kost. We zaten vol verwachting vrolijk te wachten, maar uiteindelijk kregen we allemaal hetzelfde, gewoon kip met rijst. Alles wat op de kaart vermeld stond was helaas niet verkrijgbaar. Het land was toen nog steeds een communistische staat.

Ons eerste optreden buiten het festival was een nachtconcert in een club waar we zo rond een uur of twee zouden beginnen. De piano was echter zo ontstemd dat Rein uiteraard weigerde daarop te spelen. De organisatie belde de pianostemmer uit zijn bed en die kwam ongeveer een uurtje later en uiteindelijk kon het concert zo rond vier in de nacht beginnen. Het hele publiek was keurig blijven wachten zonder enig gemopper en ze waren superblij en enthousiast en staken na afloop hun dankbaarheid niet onder stoelen of banken. De organisatie had ons gekoppeld aan de Cubaanse groep Irakere. We moesten met zijn allen met een bus en extra vrachtwagen naar het conservatorium in Lodz. Daar zaten we dan met een bus vol Cubanen [vervolg in de rechterkolom...](#)

Het kwartet in 1976 met Henk Haverhoek op bas.
(Foto: Raymond Peter)

en de originele Cubaanse sigaren met behoorlijke afmetingen waren niet van de lucht. Na het concert hadden we een nachtelijke avonturenrit met een taxi naar Warschau waarbij de chauffeur de verkeerde afslag nam en we ineens werden geconfronteerd met militairen met stenguns in de aanslag; we stonden dus op een legerbasis. Onze chauffeur riep wat in het Pools en maakte als een haas rechtsomkeert. Het werd ineens heel stil bij ons in die taxi en met vol gas reden we snel door naar Warschau waar we nog net het concert van het orkest van Thad Jones en Mel Lewis konden bijwonen in die Suikertaart. Dat was een enerverend weekje daar in het toenmalige Oostblok. Het jaar daarop (**1979**) was het jaar dat we werden uitgenodigd om te spelen in E.B.U-verband (European Broadcasting Union) op het Laren Jazzfestival en wederom in Middelheim in Antwerpen. Drummer Billy Higgins had ons in Laren gehoord en kwam tijdens de soundcheck in Antwerpen naar mij toe om te zeggen dat hij genoten had van ons concert in Laren. Had hij stiekem achter het toneel zitten luisteren, die boef. Wel weer een leuke opsteker.

Luister hier naar het album 'Cloud People':
<https://tinyurl.com/2p8n4ta7>

In de **jaren tachtig** begon het kwartet een enorme muzikale diepgang te krijgen en groeide de band langzaam naar een hoogtepunt. Er was enorm veel afwisseling omdat Dick behalve tenor- en sopraansax ook prachtig fluit speelde. We voelden elkaar blindelings aan en de ritmesectie werd totaal elastisch, er ontstond ruimte en de spanningsbogen werden langer en de muziek werd heel dynamisch. De band had een totaal eigen sound ontwikkeld en alle onze persoonlijke invloeden vielen perfect samen en vormden een compleet organisch geheel. In 1984 namen we voor Timeless Records het album 'Cloud People' op dat in Nederland werd gekozen tot plaat van het jaar. Op dat album is duidelijk de ontwikkeling te horen die ik hierboven heb beschreven. We traden in die tijd eveneens op tijdens het NOS Meervaart Jazzfestival in Amsterdam en waren regelmatig te gast in het Bimhuis. In **1984** vierde het kwartet daar zijn twintigjarig bestaan in drie verschillende versies. Versie een met Ferdie Rikkens en Leo de Ruyter, versie twee met Henk Haverhoek en Pierre Courbois en versie drie met Koos Serierse en [vervolg op de volgende pagina rechts...](#)

De hoes van het laatste album van het Rein de Graaff/Dick Vennik Quartet.

VARIA

Freddie Webster bij Concertzender

“Freddie Webster had vermoedelijk het beste trompetgeluid sinds de uitvinding van het instrument”, aldus Dizzy Gillespie in zijn biografie *To Be, or not... to Bop*. Ook Miles Davis was diep onder de indruk van Webster. Zaterdag 28 oktober staat Freddie Webster (1916-1947) centraal in het programma *Het Grote Geluid* van de Concertzender. Samensteller en presentator Eddy Determeyer laat ‘een van de meest onderschatte trompettisten van de jazz’ horen als lid van de bigbands van Earl Hines, Lucky Millinder, Jimmie Lunceford en Sabby Lewis.

Het Grote geluid, zaterdag 28 oktober, 17:00 - 18:00 uur

Podcastreeks over Hammondorgel

In een nieuwe podcastreeks vertellen in twaalf delen veertien Nederlandse Hammondorganisten over, en wij citeren het persbericht, ‘de betovering en het onderbuikgevoel, de soldeerbout altijd paraat, over ‘drawbars’ en toonwielletjes, muzikale voorbeelden en favoriete riffs, de analoge geschiedenis en digitale toekomst en bovenal hoe ze leerden leven en spelen met dit instrument’. Aan het woord komen (alfabetisch) Jan Peter Bast, Nico Brandsen, Bert van den Brink, Sven Figgie, Boye Ingwersen, Arno Krijger, Thijs van Leer, Frank Montis, Rob Mostert, Folkert Oosterbeek, Robin Piso, Thijs Schrijnemakers, Darius Timmer en Carlo de Wijs. De Hammondpodcast is gemaakt door Charlie Crooijmans, Karin Klooster en Aad van Nieuwkerk, en is in zijn geheel te vinden op <https://tinyurl.com/29tsarve>.

met de schrijver dezes. Die avond werd gepresenteerd door de eminente radiopresentator Aad Bos. In **1986** had Wim Wigt ons geboekt op het jazzfestival in het Italiaanse Ivrea. We gaven daar een geweldig concert en stonden in hetzelfde programma als saxofonist Sal Nistico en de Franse legendarische tenorsaxofonist Barney Wilen. Laatstgenoemde werd bekend door de opname in Parijs met trompettist Miles Davis van de muziek voor de film noir ‘Ascenseur pour l’échafaud’ uit 1958 (geregisseerd door Louis Malle). We kregen na afloop om middernacht een fantastisch diner aangeboden. Dat is alleen mogelijk in Italië! We waren op dat moment uiteraard in optimale stemming en genoten van de geweldige gastvrijheid. We konden ons toen niet voorstellen dat zo’n twee jaar later het doek zou vallen voor deze fantastische groep. Het trio van Rein kreeg het steeds drukker met het begeleiden van Amerikaanse solisten, wat uitmondde in zo’n vier tournees per jaar en Rein had daarnaast ook nog eens een elektronikagroothandel te runnen in Veendam, dus die leidde twee levens die hij strikt gescheiden kon houden. Daarnaast nog een kwartet op de rails houden was niet meer vol te houden. Ikzelf was al ingelijfd bij het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk Kwintet, waarmee ik regelmatig in het buitenland ging toeren en daarnaast kreeg ik een aanstelling als docent aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. De agenda’s raakten dus overvol

Muzikaal gezien waren we met het kwartet op een hoogtepunt beland. Voor Dick en Rein samen stond 25 jaar op de teller, voor Koos dertien jaar en voor mijzelf achttien jaar. In de nazomer van **1989** werd het 25-jarig bestaan gevierd met een afscheids-tournee en tevens werd ons allerlaatste album ‘Jubilee’ op cd gereleased op het Timeless label. Het album bevatte een aantal stukken in kwartetbezetting maar ook in sextetbezetting met toevoeging van trompettist Jarmo Hoogendijk en trombonist Bart van Lier. Een mooie afscheids-cd die klinkt als een klok en swingt als een trein. Opgenomen op 25 en 26 februari 1989 in Studio 44 in Monster door Max Bolleman.

Als ik terugkijk na al die jaren was het voor ons allemaal een spannende en avontuurlijke reis. Het kwartet was een van de meest hechte en pure jazzgroepen in Europa waarbij vrijheid in gebondenheid hoog in het vaandel stonden en het gevoel voor de blues altijd aanwezig was. Dick Vennik overleed op 6 september 2022 op 82-jarige leeftijd en Koos Serierse overleed op 7 september 2017 op eveneens 82-jarige leeftijd. Wat bewaard is gebleven zijn gelukkig een aantal mooie platen en veel radio-opnamen. Zover ik weet zijn er helaas geen televisie-opnamen van het kwartet na 1970. We hadden een beetje de tijdgeest tegen, maar de muziek is gelukkig tijdloos.

Eric Ineke

Discografie Rein de Graaff/Dick Vennik Kwartet:

Minor Moods From Past And Present – SJW Label
 Departure – BASF Records
 Point Of No Return – Universe Productions
 Modal Soul – Timeless Records en Timeless/Muse Records
 Cloud People – Timeless Records
 Jubilee – Timeless (**Luister hier:** <http://tinyurl.com/thk6cr4a>)

In het programma ‘House of Hard Bop’, dat Eric Ineke voor de Concertzender samenstelt, is eind vorig jaar twee keer een uur lang aandacht besteed aan het RdG/DV Kwartet. U kunt deze uitzendingen via de Concertzender-website alsnog beluisteren: <http://tinyurl.com/mrc2b7sz> (15 oktober 2022) <http://tinyurl.com/c2h8vjzb> (19 november 2022).

JAZZSTANDARDS

I GOT RHYTHM

In vorige afleveringen over jazzstandards ging het over 'Summertime' (Jazzflits 400) en over 'All the things you are' (Jazzflits 402). Dit keer aandacht voor 'I got rhythm'. Ook deze song uit The Great American Songbook heeft een vaste plaats in het jazzrepertoire verworven. Het akkoordenschema van dit stuk is, naast bluesschema's, waarschijnlijk een van de meest gebruikte schema's in de jazz. Het is, zou je kunnen zeggen, de ultieme jazzstandard.

George Gershwin schreef, met tekst van zijn broer Ira Gershwin, de song 'I got rhythm' in 1930 voor de musical 'Girl Crazy'. De musical was succesvol, met sterren als Ginger Rodgers en Ethel Merman. In de orkestbak bij de première zaten beroemdheden als Benny Goodman, Gene Krupa en Glenn Miller. Naast 'I got rhythm' heeft deze musical trouwens nog andere jazzstandards opgeleverd, zoals 'Embraceable you' en 'But not for me'.

Ik beperk me tot het chorus van 'I got rhythm', zeg maar het 'refrein'. Dat chorus heeft de bekende A-A-B-A vorm. De eerste twee A-gedeeltes en het B gedeelte beslaan elk acht maten. Het laatste A-gedeelte beslaat in de originele versie tien maten, doordat het slotzinnetje wordt herhaald.

Een weergave van het chorus kan men op internet makkelijk vinden, bijvoorbeeld in een versie van Diana Krall en Tony Bennett waar ze het lied behoorlijk 'straight' (zonder veel vrijheden) zingen: <https://tinyurl.com/3teyufpk>

De tekst luidt:

(A1): *I got rhythm, I got music, I got my man, who could ask for anything more?*

(A2): *I got daisies in green pastures, I got my man, who could ask for anything more?*

(B) *Old man trouble, I don't mind him, you won't find him - 'round my door.*

(A3): *I got starlight, I got sweet dreams, I got my man; who could ask for anything more? Who could ask for anything more?*

[vervolg in de rechterkolom...](#)

De melodie van 'I got rhythm' is, net als die van 'Summertime', overwegend pentatonisch. In de A-gedeeltes gaat het (in de veel gebruikte toonaard Bes) om de noten F - G - Bes - C - D: die pentatonische reeks wordt simpelweg omhoog en omlaag gespeeld. In het B-gedeelte (men noemt dit de 'bridge') komt éénmaal een extra noot voor: een E. Trek overigens niet de conclusie dat Gershwin alleen maar pentatonische melodieën zou hebben geschreven. De meeste composities van zijn hand (songs, orkestrale stukken zoals de 'Rhapsody in blue') zitten beduidend ingewikkelder in elkaar.

Er bestaat een bijzonder filmfragment, waarin Gershwin zelf 'I got rhythm' uitvoert. Rond de simpele pentatonische melodie krijgen we een virtuoos stukje pianospel te horen waarin behoorlijk veel gebeurt. Ook speelt hij het stuk achtereenvolgens in Des en in F. Zo simpel is het ook weer niet.

George Gershwin speelt 'I got rhythm'; luister en kijk:
<https://www.youtube.com/watch?v=oQdeTbUDCiw>

Net zoals bij 'All the things you are' het geval is, dankt 'I got rhythm' zijn populariteit onder jazzmusici niet zozeer aan de oorspronkelijke melodie, maar aan het onderliggende akkoordenschema. In jazzversies laat men overigens de twee extra maten in het derde A-tje weg, zodat het chorus de gebruikelijke lengte van 32 maten krijgt die men in veel jazzstandards aantreft. Dit ingekorte akkoordenschema wordt wel kortweg, onder [vervolg op de volgende pagina rechts...](#)

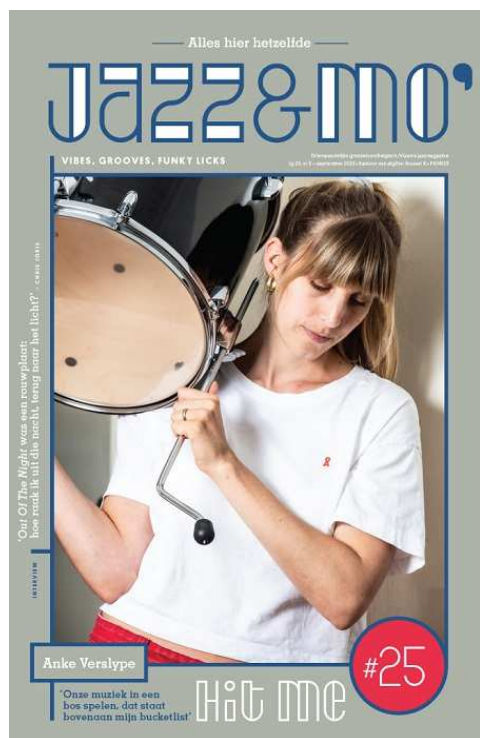
VARIA

Reeks concerten

Edison Jazz-winnaars in Haarlem

PHIL Haarlemse, het concertgebouw van de stad, presenteert dit seizoen onder de noemer 'Edison Jazz Nights' een reeks concerten van winnaars van de Edison Jazz. De reeks gaat op 26 oktober van start met het Idema Serierse Quartet.

In november komt trompettist Peter Somuah. Volgend jaar volgen WAAN (januari) en Eric Vloeimans, Kinan Azmeh & Jeroen van Vliet (maart). Trompettist Teus Nobel sluit in mei 2024 de reeks af.

In Jazz&mo' 25 draait het om drummers

In het nieuwe nummer van het Vlaamse blad Jazz&mo' staat het drumstel centraal. Op de omslag prijkt drumster Anke Verslype, die op het festival Gent Jazz met haar band aki tot Jong Jazztalent 2023 werd gekroond. Binnenin komt zij aan het woord, evenals percussiepionier Chris Joris. De drummers Giovanni Barcellona, Jan De Haas, Gert-Jan Dreesen en Karen Willems voerden een rondetafelgesprek, waarvan Jazz&mo' verslag doet. En Lander Gyselinck, Elias Devoldere, Isolde Lasoen en Dré Pallemakers kregen ieder zes vragen voorgelegd. Hoe ze die beantwoordden en nog veel meer, leest u 'Hit Me', nummer 25 van het kwartaalblad Jazz&mo'.

Meer info:

<https://jazzandmo.be/25-hit-me>

verwijzing naar de titel van het stuk, aangeduid als 'Rhythm-changes'. Vrijwel altijd wordt dit in Bes majeur gespeeld. Als thema gebruikt men meestal niet de originele melodie, maar een alternatieve melodie op basis van die 'Rhythm-changes'. Dergelijke alternatieve melodieën over bestaande akkoordenschema's worden contrafachten genoemd. Over 'I got rhythm' bestaan flink wat contrafachten, dat begint al in de jaren dertig.

Een voorbeeld uit die tijd is het riff-achtige stuk '**Lester leaps in**' van saxofonist Lester Young: <https://www.youtube.com/watch?v=f60JYoHdfVM>.

Ook Duke Ellington liet zich niet onbetuigd, met het in die tijd zeer modern klinkende stuk '**Cotton tail**':

<https://www.youtube.com/watch?v=zbOseBw-fnU>.

'Cotton tail' loopt vooruit op het bebop-idiom van de jaren veertig, omdat er minder voor de hand liggende noten in de melodie voorkomen. De beboppers in de jaren veertig zetten (voor die tijd) gewaagde notenkeuzes echt op de kaart en maakten daarbij regelmatig gebruik van 'Rhythm-changes'.

Een voorbeeld is Charlie Parkers compositie '**Moose the mooche**', met een uitgesponnen, doorlopende melodie:

<https://www.youtube.com/watch?v=HOoZ6zo8HAQ>

Enkele andere bekende 'Rhythm-contrafachten' uit de bebop zijn: '**Anthropology**' (Dizzy Gillespie; Charlie Parker)

<https://www.youtube.com/watch?v=Zq3HDQr7xWw>

'**Salt peanuts**' (Dizzy Gillespie)

<https://www.youtube.com/watch?v=QnF0YyPgJTE>

'**Rhythm-A-Ning**' (Thelonious Monk)

<https://www.youtube.com/watch?v=8piShQZXIY8>

en '**Oleo**' (Sonny Rollins)

<https://www.youtube.com/watch?v=9IY29EZb1pI>

Interessant is dat de solo van Miles Davis op 'Oleo' met een soort Big Ben-motief begint, naadloos passend op het akkoordenschema van de eerste vier maten.

Dat voert ons naar het akkoordenschema. Waarom zijn die 'Rhythm-changes' onder muzikanten zo populair geworden, in de bebop en andere jazzidiomen? Twee dingen spelen volgens mij een rol: ten eerste het vrij eenvoudige schema van de A-gedeelten en ten tweede het daarmee contrasterende B-tje (de 'bridge'). De A-tjes hebben (in de meest gebruikelijke versies) een tamelijk eenvoudig akkoordenpatroon dat steeds rond het akkoord Bes majeur cirkelt, via onderling nauw verwante akkoorden. Je kunt daardoor desgewenst over de A-tjes improviseren met niets anders dan de toonladder van Bes, zonder al te veel rekening te houden met akkoordwisselingen. 'Easy going' dus.

Het B-gedeelte (de bridge) brengt de afwisseling, want dit begint met een geheel andere akkoordklank. Dat helpt om je solo een verfrissende wending te geven, als contrast met de meer statische A-tjes. Stap voor stap voeren de akkoorden van de bridge vervolgens weer terug naar de hoofdtoonsoort Bes. Het is dus letterlijk een brug die naar de andere oever (het derde A-tje) leidt. Er is ooit opgemerkt dat een goede bridge contrasteert met de omringende A gedeelten. Welnu, daar is bij 'Rhythm-changes' ruimschoots in voorzien. Deze afwisselende structuur maakt het aantrekkelijk om erover te improviseren. 'Rhythm-changes: who could ask for anything more?'

Ruud Bergamin

Wie belangstelling heeft voor een wat uitgebreider harmonische analyse van 'I got rhythm', kan contact met mij opnemen via jazzflits@gmail.com

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

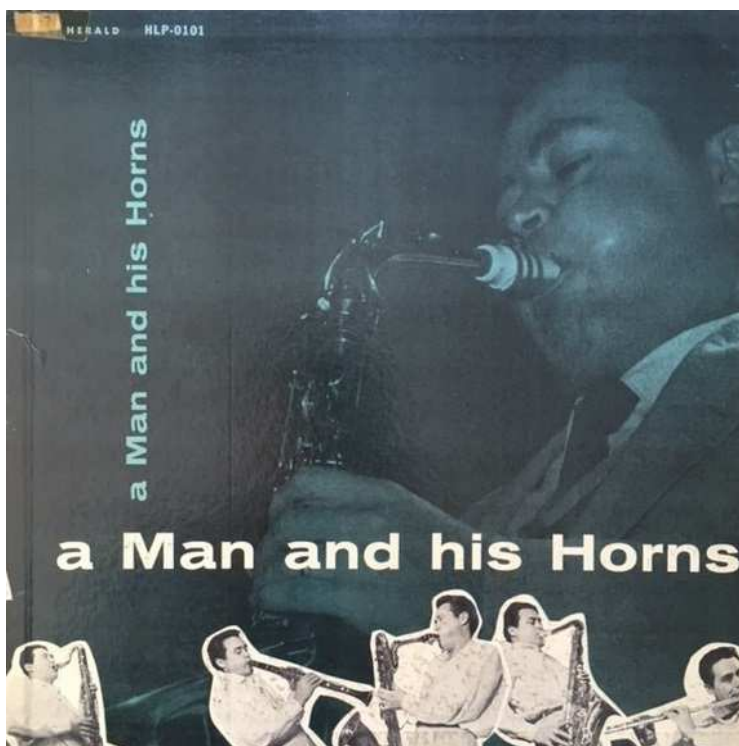
ANTHONY ORTEGA DEEL 1

Sinds enkele weken woont een Colombiaans meisje in mijn buurt, Ortega is haar naam. Haar naam bracht diep uit mijn geheugen de naam van jazzsaxofonist Anthony Ortega naar boven. Hij stond bekend als 'Batman'. Volgens de Canadese discograaf Tom Lord (°1940) was Ortega betrokken bij 122 opnamesessies tussen 1947 en 2005. Hij speelde bij honderden musici, van Steve Allen, Tony Bennett, Nat King Cole, Elvis Presley, Frank Sinatra tot Frank Zappa. In dit en het volgende nummer van Jazzflits volgen we in twee delen de muzikale reisroute van Anthony Ortega.

Ortega verwierf nooit de erkenning of naambekendheid die hij verdiende. Met bassist Ralph Pena (1927-1969) was hij een van de eerste Mexicaanse Amerikanen die moderne jazz speelden. Hij was zijn tijd vooruit, speelde avant-garde. Zijn muziek was daarom soms moeilijk te begrijpen. Ortega kwam terecht in de explosie van free jazz-experimenten, net als zijn vriend-saxofonist Eric Dolphy (1928-1964) en saxofonist Ornette Coleman (1930-2015).

De Hongaar Tommy Vig (°1938, Boedapest) vluchtte in 1956 naar de Verenigde Staten. Hij had Anthony Ortega verschillende keren in zijn bigband. Vig: "Tony Ortega was my all time favorite, a one-of-a kind fantastic player in the Coltrane class and just as good!" Bassist Mark Dresser (°1952) speelde veel met Ortega in San Diego: "Anthony was a master, a true improviser with an expansive sound."

In de lente van 2007 werd een video-documentaire opgenomen, 'The Street We Took'. Het verhaal over Anthony Ortega en zijn echtgenote-componiste Mona Ortega duurt zestien minuten. Interviewer Steven Isoardi (°1949) sprak in het najaar van 1994 meer dan zes uur met Ortega. De gesprekken werden gepubliceerd in 'Central Avenue Sounds: Anthony Ortega' in de reeks OAC (Online Archive of California), 283 pagina's. Pure jazzgeschiedenis:
<https://tinyurl.com/4fyw4a96>.

Anthony Ortega op de hoes van 'A Man And His Horns' (1956), Ook te horen: Ed Thigpen (drums) en Hank Jones (piano).

Anthony Ortega

Anthony Robert 'Tony' Ortega werd geboren op 7 juni 1928 in Los Angeles. Hij speelde altsax en tenorsax, ook bariton- en sopraansax. Bovendien was hij behendig op klarinet, fluit, hobo.

Luister hier naar Ortega in 'The shadow of your smile';
<https://tinyurl.com/24em5m7f>

Zijn beide ouders hadden Mexicaans bloed. Vader Genaro Ortega (1905-1971) was geboren in La Paz, CA. Moeder was Amparo 'Grace' Moreno/Araujo (1905-1999), geboren in El Paso, TX. Ze huwden op 12 mei 1924, maar na zowat tien jaar gingen Anthony's ouders uiteen. Zijn grootvader Felix Ortega Aguilar (1869-1929) was politicus en generaal, wat wijst op een zekere welstand in de familie.

Ortega groeide op in La Colonia, de Mexicaanse wijk in Watts, berucht in Los Angeles. Ook Big Jay McNeely, Walter Benton en Joe Liggins groeiden er op. En Don Cherry, Etta James, Barry White en Charles Mingus worden tot de 'notable people' van Watts gerekend. Ortega ging naar de 102nd Street Elementary School, daarna naar de Jordan High School.

Anthony Ortega oefende al vroeg op een altsax, instrument dat hij kreeg op 6 februari 1943. Op aanraden van Anthony's neef trombonist Ray Vasquez studeerde hij tussen 1945 en 1948 sax, klarinet en fluit bij jazzleraar Lloyd Reese, die woonde aan de Maple Avenue in Los Angeles.

Ook Eric Dolphy leerde bij Reese. Saxofonisten moesten studeren uit de 'Universal Method for the Saxophone' van Paul de Ville (uit 1908, in 2008 als paperback uitgegeven). Ook werd gestuurd uit 'Complete Method for Rhythmical Articulation' van de Italiaan Pasquale Bona (1905). Ter compensatie van gratis lessen voerde Dolphy karweitjes uit voor Reese, zoals grasmaaien of de afwas doen. Zodra Dolphy en Ortega de kans zagen gingen ze musiceren in locale clubs of tijdens feestjes.
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In **1947** speelde Ortega bij bandleader en trombonist Earle Spencer (1926-1973). Die had ook wel eens Lucky Thompson, Art Pepper, Barney Kessel, Herb Geller, Red Callender of Laurinda Almeida in zijn orkest. Mosaic Records publiceerde een box met Black & White-opnamen van dit orkest. Ortega zou meespelen op de nummers 871 en 875 uit februari 1949, maar ik vond daar geen bevestiging van.

Op 10 juni **1948** wordt Ortega uitgenodigd voor zijn legerdienst. Het oproepcomité noteert 'a scar on left forefinger'. Hij werd naar San Antonio, Texas gestuurd. Hij zou twee jaar dienen, maar door het Koreaans conflict werd het drie jaar, van 1948 tot 1951. Gelukkig kon Ortega alle soorten muziek spelen in een militair orkest. Achteraf was hij blij met de opgedane ervaring.

Vanwege zijn Mexicaanse roots voelt Ortega zich in de jaren vijftig thuis bij enkele latin-bands. Van **1951** tot 1953 is Ortega saxofonist bij bandleader-vibrafonist Lionel Hampton (1908-2002). Daar verwerft hij zijn bijnaam. In het Daily News van 16 september 1952 laat de Hamp noteren: "I've got a Los Angeles boy with me now. His name is Anthony Ortega. I call him 'The Bat Man' because he really flies when he's blowing the sax. Yeah, he takes right off and flies!".

Op 5 september **1953** arriveerde de Lionel Hampton Band vanuit New York in Oslo, Noorwegen. In de gelederen onder anderen Ortega, Art Farmer, Quincy Jones, Clifford Brown, Jimmy Cleveland, Buster Cooper, Gigi Gryce, George Wallington en Billy Mackel. De Engelse zangeres Annie Ross (1930-2020) werd toegevoegd. De geplande tournee van zes weken liep uit tot eind november 1953. Lionels echtgenote en manager Gladys Hampton probeerde het doen en laten van de muzikanten te controleren. Helemaal voor haar maakten enkelen toch stiekem plaatopnamen.

Beluister de Lionel Hampton All Stars in Berlijn (oktober 1953):

<https://tinyurl.com/56ajedsd>

Op 14 september 1953, in Stockholm, Zweden zong Annie Ross 'The song is You' en 'Jackie' met Jimmy Cleveland, Anthony Ortega, Lars Gullin en Quincy Jones (Prestige 7828).

Luister hier naar 'Jackie':

<https://tinyurl.com/yyc9p7pa>

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Anthony Ortega bleef tot op hoge leeftijd optreden. Deze foto ontvingen we van zijn dochter Kathy. (Foto: Kathy Herington)

Op 19 september 1953 traden Lionel Hampton cs. om 20.00 uur in het Kurhaus, Scheveningen op. Om middernacht volgt een nachtconcert in het Concertgebouw in Amsterdam. Op 20 september in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel. Op 21 september in Den Haag. Hampton had in Brussel Annie Ross een uitbrander gegeven, waarna ze de band verliet. Ook pianist George Wallington verliet in ongenade het orkest.

Op 25 september is Hampton in het Zwitserse Basel (op cd in de reeks 'Swiss Radio Days, Volume 18' (TCB 02182)).

Vooral in Parijs, maar ook in Stockholm en Kopenhagen werden (heimelijk) opnamen gemaakt met Hamptonians, soms met Ortega erbij. Zo ook in Parijs op 26 september met trompettist Art Farmer en zijn New Jazz Stars (Cleveland, Ortega, Clifford Solomon, Henri Renaud, Pierre Michelot) op 'Purple shades' en 'La rose noire'.

Op 28 september soleert Ortega op 'Strike up the band'. Diezelfde 28ste organiseert trompettist Clifford Brown een bigband in Parijs. Hij gaat de studio in met onder anderen Anthony Ortega, Art Farmer en Quincy Jones. Nog eens op 9 en 11 oktober (Prestige 7840, OJC 359). Op 10 oktober soleert Ortega met de New Jazz Stars op 'Serenade to Sonny', zijn eerbetoon aan Sonny Stitt. De elfde oktober wordt onder de naam van Ortega een 'Yesterdays' opgenomen met Quincy Jones.

Lionel Hamptons album 'European Concert 1953', met Ortega, bevat opnamen uit Zweden (IAJRC 31).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Op 12 november 1953 werd een Lionel Hampton jamsession met Ortega erbij opgenomen in de Storyville Club in Kopenhagen (Xanadu 122).

Eind 1953 is Ortega terug in zijn thuisland. Hij speelt bij de organisten Milt Buckner (1915-1977) en Wild Bill Davis (1918-1995). In **1954** leidt Ortega een eigen combo in de Red Feather in Los Angeles. Maar Oslo en de liefde wenken. Op 29 juli 1954 maakt hij opnamen met Noorse musici.

In de Penguin jazzclub in Oslo leert hij zijn toekomstige vrouw kennen, pianiste en vibrafoniste Mona Orbeck (°14 juni 1935). Anthony vroeg haar ten dans. Mona dacht hem nooit meer te zien. Tot plots een telefoontje kwam vanuit Duitsland. In april 1954 was Ortega 58 jaar met Mona getrouwd. Ik situeer hun huwelijk in april 1954.

Het koppel vestigt zich nooit ver van Los Angeles: in augustus 1954 in El Monte, in 1956 in Hollywood, in 1960 aan Lake Tahoe, in 1965 in Azusa, in 1975 definitief in Encinitas.

Ortega speelt in mambo-orkesten en vormt eigen formaties aan de West Coast. Met zijn Mexicaanse wortels vond hij moeilijk werk in het circuit gedomineerd door blanke en zwarte musici. Zou een Mexicaan wel goed jazz kunnen spelen?

In augustus **1955** komt Ortega naar New York met de latinband van Luis Rivera. Om den brode aanvaardt Ortega jobs in stripclubs aan de 42nd Street in de buurt van Manhattan.

Op 30 september en 9 oktober 1955 is Ortega in de studio voor 'Sonny Stitt: Plays Arrangements From The Pen Of Quincy Jones'. Seldon Powell is zijn buur op tenorsax, Cecil Payne op baritonsax (Roost RLP 2204).

Van **1956** tot 1958 speelt Ortega bij pianist Nat Pierce (1925-1992). Op 3 en 4 oktober 1956 nemen Pierce en Ortega in het orkest van trompettist Larry Sonn (1919-2015) 'It's Sonn Again' op (twaalf nummers voor Decca, Coral 57104). In diezelfde periode werkt Ortega als freelancer bij Dizzy Gillespie, Elliot Lawrence (1925-2021) en James Moody. Ortega kende wat hoogtepunten: in de Birdland met trompettist Maynard Ferguson, of met vibrafonist Red Norvo (1908-1999) in Las Vegas.

In 1956 verschijnt zijn eerste Amerikaanse plaat: 'A Man And His Horns', producer is vriend Quincy Jones (Herald [vervolg in de rechterkolom...](#)

De hoes van 'Jazz For Young Moderns' (1956).

HLP 0101). Begeleiders zijn Hank Jones (piano), Addison Farmer (bas) en Ed Thigpen (drums). Met twee composities van Ortega: 'Happy day' en 'Strolling through the casbah'. Jazzcriticus Leonard Feather noemt de solo in 'We'll be together again' als zijn favoriete solo. (Heel verwarrend, Blue Moon 1607 met diezelfde plaatstitel, plaatst die acht opnamen verkeerd in 1961; de 1607 bevat bovendien zes nummers van de 1954-radio-broadcast Vantage VLP 2 van het Anthony Ortega Quartet met Noorse musici in Oslo).

Luister hier naar het album uitgebracht als Vantage VLP2: <https://tinyurl.com/5659z5tk>

Anthony Ortega's 'Earth Dance' (Fresh Sound 325) bevat twee nummers met strijkorkest onder leiding van Dick Jacobs (20 juni 1957, Cornucopia, Decca 101751, Coral 57149), plus vijf met strijkorkest onder leiding van Nat Pierce en nog eens vijf met Bob Zieff (november 1956). Genomen van Bethlehem BCP 79, 'Tony Ortega - Jazz For Young Moderns (And Old Buzzards, Too)'. Met Jimmy Cleveland en andere ex-Hamptonians. Het is de platenhoes met de roodharige knaapjes hierboven. Het album kreeg slechte kritieken, daardoor vond Ortega moeilijk werk. In november 1956 zingt 'The Debonair Mr. Johnny Hartman' het album 'All Of Me' met het Ernie Wilkins Orchestra waarbij Lucky Thompson. Ortega speelt altsax (Bethlehem BCP 6014).

In december 1956 is Ortega in groot gezelschap voor 'The Swingin' Miss D.', Dinah Washington met het orkest van Quincy Jones. Ook Charlie Shavers, Clark Terry, Lucky Thompson spelen mee (EmArcy MG 36104).

Op 8 en 22 januari **1957** wordt 'My Fair Lady Loves Jazz' opgenomen door het Quincy Jones Orkest met het trio Billy Taylor, Earl May en Ed Thigpen. Met Ortega erbij (Impulse AS-72).

In de tussentijd - 11 tot 15 januari 1957 - is Ortega in New York bij Wingy Manone and his Band, voor 'Trumpet On The Wing' (vijftien nummers, Decca DL 8473). (Stelt u zich even het volgende voor: trompettist Wingy Manone (1900-1982) verloor een arm toen hij tien jaar was, een ongeluk met de tram. De medische wetenschap bezorgde hem een prothese. Tijdens een concert hadden wat bevloede matrozen een verzoeknummer [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

dat er maar niet kwam. Een kleine schermutseling: de matroos stond daar plots met de armprothese. Manone kon die bemachtigen en enkele tikken uitdelen aan de verbouwde zeeman!

Van 23 tot 25 januari 1957 wordt 'Chamber Music For Moderns' opgenomen door het Nat Pierce Quintet featuring Anthony Ortega. Met bassist Oscar Pettiford, drummer Gus Johnson en violist Dick Wetmore (elf nummers voor Decca, Coral 57128). Op 6 maart 1957 in New York: 'Bits & Pieces'. Een plaat met de vocalisten Jackie Cain en Roy Kral en een bigband waarin Art Farmer, Clark Terry, Phil Woods en Ortega (ABC-Paramount 163).

In april 1957 wordt 'Pat Moran While At Birdland' opgenomen, met assistentie van Nat Pierce, Earl Swope, Oscar Pettiford en Ortega (Bethlehem BCP 6018). ('Catwalk' van trombonist Bennie Green met Mal Waldron uit december 1960 heeft hetzelfde plaatnummer!). Op 18 en 29 april 1957 wordt 'Salute To The Flute' opgenomen met fluitist Herbie Mann. Ortega aanwezig in het sextet met Hank Jones en gitarist Joe Puma (Epic LN 3395).

Ortega was op 31 mei 1957 uitgenodigd in de Columbia Studio's in New York voor 'Other Voices'. Het Erroll Garner Trio met Milt Hinton en Osie Johnson liet zich begeleiden door het orkest van Mitch Miller (1911-2010) (Columbia CL 1014).

Op 2 augustus 1957 neemt trompettist Maynard Ferguson met zijn bigband 'Boy With Lots Of Brass' op. Met Irene Kral, pianist Bobby Timmons. Ortega soeert op 'The lamp is low' en 'Love me or leave me' (Mercury SR 60124, Fresh Sound 462).

In augustus 1957 werd in de RCA Victor Studios 'Big Band At The Savoy Ballroom' opgenomen. Het orkest van Nat Pierce speelde er met op het voorplan trompettist Buck Clayton. Ortega was een van de zeventien orkestleden (RCA Victor 2543). (De Savoy Ballroom was opgericht op 12 maart 1926. Het gebouw werd afgebroken in 1959.)

In **1958** keert Ortega terug naar Los Angeles. Hij werkt er met Paul Bley, Claude Williamson en de Lighthouse All Stars. Hij begeleidt artiesten op doorreis en speelt in de filmstudio's muziek voor de geluidsfilms.

Erik Carrette

[Deze muzikale reisroute wordt vervolgd in JF 406 met de jaren zestig en verder.](#)

JAZZ IN BEELD

Gitarist Tim Langedijk. (Foto: Marcel Schikhof)

Teus Nobel. (Foto: Marcel Schikhof)

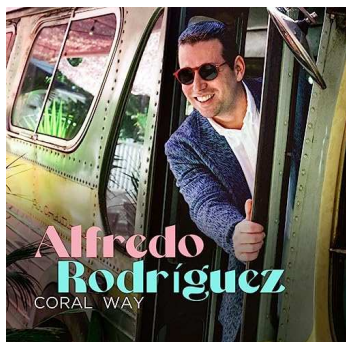

Thomas Pol. (Foto: Marcel Schikhof)

Teus Nobel speelde met zijn trio op 7 oktober bij Hot House (Leiden) stukken uit het repertoire van trompettist Chet Baker. Marcel Schikhof maakte de foto's op deze pagina.

JAZZWEEK TOP DRIE

9 oktober 2023

1 Alfredo Rodriguez

Coral Way
(Mack Avenue)

2 Terell Stafford

Between Two Worlds
(Le Coq)

3 Allan Harris

Live At The Blue LLama
(Love Productions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk.

Fotografie: Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 oktober 2023

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny (Poland)

GARD NILSEN SUPERSONIC ORCHESTRA
Family (WeJazz)

Jan Granlie, Salt-peanuts.eu (Norway)

TODD SICKAFOOSE Bear Proof (SHC54)

Dick Hovenga, Written in Music (Netherlands)

MATTHEW HALSALL

An Ever Changing View (Gondwana Records)

Christine Stephan, JAZZTHETIK (Germany)

LARS CÖLLN (alias Cologne)

Common Sense (Elevating Records)

Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com (Turkey)

DAVID ENHCO & MARC PERRENOUD

Chet (Nome)

Nuno Catarino, Jazz.pt (Portugal)

ANNA LUNDQVIST LISBOA CINCO

Sou Anna (Prophone)

Henning Bolte, freelance (Netherlands)

ORQUESTA DEL TIEMPO PERDIDO Sepk (Shhpuma)

Tony Dudley-Evans, LondonJazz News (UK)

ZOE RAHMAN

Colour Of Sound (Manushi Records)

Patrik Sandberg, Jazz (Sweden)

PER TEXAS JOHANSSON

Orkester Omnitonal (Moserobie)

Cim Meyer, Jazz Special (Denmark)

HILA PUNTUR

Plastic Polaroid (Hout Records)

Lars Mossefinn, Dag og tid (Norway)

GARD NILSEN SUPERSONIC ORCHESTRA

Family (WeJazz)

Matthieu Jouan, Citizenjazz.com (France)

PARQUET

Sparkles And Mud (Carton Records)

Axel Stinshoff, Jazz thing (Germany)

WOLFGANG MUTHSPIEL Dance Of The Elders (ECM)

Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy)

MARIA KANNEGAARD TRIO

Live At Dokkhuset (Jazzland Recordings)

Yves Tassin, JazzMania (Belgium)

DON KAPOT

I Love Tempo (W.E.R.F.)

Jos Demol, Jazzhalo.be (Belgium)

FNUSSJEN Breathe (W.E.R.F. Records)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More (Switzerland)

BERZ TOSHINORI LASWELL

Breath vs. Beats (Everest Records)

Kaspars Zavileiskis, Jazzin.lv (Latvia)

KRISTAPS VANADZIŅŠ

Portreti (Eigen Beheer)

Jacek Brun, Jazz-fun.de (Germany)

MAX ANDRZEJEWSKI HÜTTE

Reduce (Fun in the Church)

Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia)

DARCY JAMES ARGUE SECRET SOCIETY

Dynamic Maximum Tension (Nonesuch Records)

Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland)

DOROTA MIŚKIEWICZ and TONINHO HORTA

Bons Amigos (Warner Music Poland)

Mike Flynn, Jazzwise (UK)

SIEMA ZIEMIA Second (Byrd Out)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.